

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Williams_Tad-0-Horici_muz.PDB

PDB Name: Williams_Tad-0-Horici_muz
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.4.2004
Modification Date: 18.4.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TAD WILLIAMS

Trůn z dračích kostí

Trilogie Tada Williamse zabírá celou šíři Východního Ardu, od močálů Wranu na jihu až po Yiquanuc, ledový domov trollů na severu, ale jejím centrem je velký hrad, známý jako Hayholt.

Příběh začíná v době, kdy smrt Kněze Jana, mocného krále lidí, jenž vládl na Hayholtu dlouhá léta a jenž rozšířil svou vládu na takřka všechny národy Východního Ardu, rozněcuje spor mezi jeho královskými syny – válku, která následně přivede celý svět na okraj úplné záhuby, neboť nemrtvý nesmrtelný Ineluki využívá konflikt k vlastním cílům. Ve víru tohoto apokalyptického zápasu se ocitají i kuchtík Simon Bělokadeřný, dcera jednoho z královských bratří Miriamele, troll Binabik, tajemná vědma, známá jako Geloe a několik příslušníků Inelukiho téměř nesmrtelného národa Sithů, za jejichž ochranu položil kdysi vlastní život.

Pět století před dobou Kněze Jana, za posledních dnů tisícileté říše jeho národa, byl Ineluki vládcem na Hayholtu, jenž tehdy slul Asu'a. Když smrtelní oblehli jeho hrad, vyřkl strašlivou kletbu jako poslední, sebevražedný pokus zastavit rozmach lidstva. Ineluki i jeho přívrženci zahynuli při požáru a Asu'a byl z velké části poničen; přeživší smrtelní jej však opravili a přivlastnili si ho. Hradu vládli v průběhu staletí různí smrtelní králové, mezi nimi i Volavčí král, Svatý král a Král Rybář z východoardských legend, leč žádný si ho neudržel dlouho; po nich nastoupil svou legendární vládu Kněz Jan.

Hořící muž

Léta, celá dlouhá léta poté, se stále ještě budím uprostřed noci s jeho tváří, staženou strašnou bolestí, před očima. A v těchto hrozných snech mu znovu a znovu nedokážu v jeho utrpení pomoci.

Vypovím tedy ten příběh, v naději, že i poslední přízraky se upokojí, pokud k něčemu takovému může dojít – tady, kde přebývá víc přízraků než živých duší. Musíte však naslouchat pozorně – je to příběh, jemuž ani jeho vyprávěčka sama zcela nerozumí.

Budu vám vyprávět o lordu Sulisovi, mém proslulém otčímovi.

Budu vám vyprávět, co mi předpověděla čarodějnice.

Budu vám vyprávět o lásce, kterou jsem ztratila.

Budu vám vyprávět o noci, kdy jsem viděla hořícího muže.

Tellarin mi dával dárky, pro mě však drobné nebyly. Můj milý mi nosil sladkosti a smál se, když jsem je hltala.

"Ach, malá Bredo," říkal. "Je divné a přitom hezké, že pouhý voják musí králově dceři nosit tajně fíky s medem." A pak mě políbil, přitiskl svou drsnou tvář k mé a políbil mě, a to bylo mnohem sladší než všechny fíky, které kdy Bůh stvořil. Ale Sulis nebyl skutečný král, a já nebyla jeho skutečná dcera.

Nicméně Tellarin se nemýlil ve všem. Pocit radosti, který mě naplňoval, když jsem zahlédla svého vojáka nebo když jsem jej zaslechla pohvizdovat pod oknem, byl skutečně zvláštní a hezký.

Můj opravdový otec, muž, jenž mě zplodil, zahynul v chladných vodách Královského jezera, když jsem byla ještě malá. Jeho společníci tvrdili, že mu v síti uvízla velká štika a stáhla ho pod vodu, ale šeptalo se, že to byli právě jeho společníci, kdo ho zavraždili a pak zatížili tělo kameny.

Kdekdo věděl, že na příštím shromáždění thénů Jezerního lidu měl být otci předán odznak a oštěp Velkého théna. Jeho otec i strýc tuto funkci již vykonávali, proto se proslýchalo i to, že mého ubohého otce potrestal Bůh, neboť jedna rodina by u moci neměla zůstat tak dlouho. Jiní věřili, že otcovi druhové v loďce byli zkrátka podplaceni, aby ho utopili kvůli ambicím kohosi z ostatních rodů.

To vše vím jen z vyprávění své matky Cynethrith. Když otec zemřel, byla ještě mladá a měla dvě malé děti – mě, sotva

pětiletou, a o dva roky staršího Aelfrika. Odešli jsme do domu otcova otce, protože jsme byli poslední z jeho rodové linie, a mezi Jezerním lidem to byla krev vysoce ceněná. Nebyl to však šťastný domov. Můj děd Godric býval sám Velkým thénem, po dvakrát deset let, než neduhy ukončily jeho vládu, a v mého otce vkládal všechny naděje, ale po jeho smrti se musel dívat, jak muž z jiného rodu dostává kýžený odznak a oštěp. Od té chvíle jako by vše, co se kde na světě odehrálo, dědečkovi pouze potvrzovalo, že období rozkvětu Erkynu i Jezerního lidu minulo.

Godric zemřel ještě dříve, než jsem dovršila sedmý rok, nicméně ta léta mezi otcovou a svou smrtí dokázal mé matce velmi znepríjemňovat neustálým stěžováním a plísňením ohledně toho, jak vede domácnost a jak vychovává Aelfrica i mě, jediné děti svého zesnulého syna. Trávil s Aelfricem mnoho času, pokoušeje se z něj udělat muže, který by přinesl odznak a oštěp zpět do naší rodiny, ale můj bratr byl drobný a plachý – muselo být zjevné, že v budoucnu bude schopen vládnout nanejvýš vlastní domácnosti. Godric z toho vinil matku; tvrdil, že chlapce naučila ženským způsobům.

O mě se dědeček zajímal méně. Nikdy na mě nebyl zlý, jen přísný a strohý, ale naháněl mi svým zjevem – tvrdým, šedivým vousem, hromovým hlasem a několika chybějícími prsty – takový strach, že jsem se mu raději vždy klidila z cesty. Byl-li to další důvod, proč našel v životě tak málo potěšení, pak mě to dnes mrzí.

Matčino vdovství bylo v každém případě smutné a trpké. Z paní vlastního domova a manželky Velkého théna se proměnila v jednu ze tří dospělých dcer v domě rozmrzelého starce, neboť jedna z otcových sester rovněž přišla o muže a nejmladší drželi doma, aby se nemohla vdát a ve stáří se o otce starala.

Domnívám se, že kdyby se o matku přišel ucházet ten nejposlednější rybář, přijala by ho laskavě, pokud by měl vlastní dům a neměl žádné žijící příbuzné. Místo toho se však ozval muž, před nímž se třásla celá země.

"Jaký vlastně je?" zeptal se mě jednou Tellarin. "Pověz mi něco o svém otčímovi."

"Je to tvůj pán a vládce," usmála jsem se. "Co bych ti měla říct, co ještě nevíš?"

"Co třeba říká, když je doma, u stolu, co dělá?" Tellarin se na mě podíval a jeho protáhlá tvář náhle připomínala obličej vyjukaného chlapce. "Cha! Jen to pomýšlení mi připadá jako svatokrádež!"

"Je to jenom člověk," odpověděla jsem a obrátila oči v sloup. Jak pošetile muži smýšlejí o druhých – že tento je tak veliký a důležitý, zatímco oni sami jsou tak nepatrní! "Jí, spí, trápí ho větry. Když byla matka naživu, říkala, že v posteli zabere místa za tři, jak sebou hází a mluví ze spaní." Schválně jsem o otčímovi mluvila tak obvykle, neboť se mi nezamlouvalo, že se o něj Tellarin zajímá stejně jako o mě.

Můj nabbanský voják zvažněl. "Jaký žal mu musela způsobit smrt tvé matky. Musel ji velmi milovat."

Jako by snad mě žádný žal nezpůsobila! Potlačila jsem nutkání opět obrátit oči v sloup. Místo toho jsem mu se vši jistotou svého mládí řekla: "Myslím, že ji vůbec nemiloval."

Matka kdysi vyprávěla, že když se otčím s celým svým dvorem poprvé objevil na pastvinách a mířil ke Královskému jezeru, vypadalo to, jako by na zem sestoupilo rytířstvo nebeské. Jejich příjezd oznamovaly zvučné fanfáry a přilákaly lidi ze všech měst jako při pochodu poutníků nebo procesí svatých relikvií. Brnění i kopí rytířů se blyštěla a znak jejich pána – volavka – se zlatě třpytil na vysokých korouhvích. I nabbanskí koně byli větší a pyšnější než naši ubozí erkynští poníci. Za malou armádou následovala stáda ovcí a skotu, a desítky vozů a žebříňáků, jejichž předlouhý průvod po sobě zanechal vyjeté koleje, viditelné ještě dnes, po šedesáti letech.

Já tehdy byla pouhé dítě a nic z toho jsem neviděla – tehdy ještě ne. V komnatách dědečkova domu jsem slýchala jen pověsti, jež si mé tety vyměňovaly s matkou nad šitím. Mocný pán, který přijel, je nabbanský šlechtic, hlásily, mnohými zvaný Sulis Odpadlík. Tvrdil, že přijel v míru a že si chce zde, u Královského jezera, vybudovat nový domov. Byl vyhnán z vlasti – podle některých jako rouhač, vypovězený lektorem pod hrozbou exkomunikace a to kvůli svým nezdvořilým otázkám na život Usirea Aedona, našeho požehnaného Vykupitele. Ne, musel opustit domov kvůli intrikám escriptorů, říkali jiní. Rozzlobit duchovní je jako šlápnout na hada, dodávali.

V těch časech neměla Matka církev v Erkynu takový vliv, a přestože byla většina pokřtěna jako příslušníci aedonitské víry, málokdo z Jezerního lidu měl důvěru k Sancellan Aedonitis. Mnozí mu přezdívali "kněžské hnízdo" a prohlašovali, že jeho hlavním cílem nebylo konání boží vůle, ale zvětšování vlastního vlivu.

Mnozí tak smýšlí stále, ale církev již nekritizují tam, kde by je mohl zaslechnout někdo cizí.

Dnes již o těch událostech vím mnohem víc, než jsem věděla v době, kdy k nim došlo.

Již to chápu, teď, kdy jsem stará a všichni, kdož vystupují v mém příběhu, jsou mrtví. Nejsem pochopitelně první, kdo prošel touto smutnou cestou. Porozumění se vždy dostaví, když už je pozdě.

Lord Sulis se s církví skutečně rozešel ve zlém a v Nabbanu jsou církev a stát tak úzce spjaty, že si znepřátelil i imperátora v Sancellan Mahistrevis, avšak rod mého budoucího otčima byl tak mocný a významný, že Sulise neuvěznili ani nepopravili, pouze mu důrazně doporučili, aby z Nabbanu odjel. Jeho krajané měli za to, že si zvolil Erkyn, protože se v té zaostalé zemi – mé zemi – může stát králem kterýkoliv šlechtic, jenže Sulis pro to měl své vlastní důvody, temnější a podivnější, než by kdo tušil. Tak tedy odvedl celý svůj dvůr, své rytíře a pěšáky i jejich ženy a děti, kteří by všichni vydali za jedno menší město, na břehy Královského jezera.

I přes ostré meče a pevná brnění se Nabbanští chovali k Jezernímu lidu překvapivě zdvořile a během prvních týdnů panoval mezi jejich ležením a našimi městy čilý obchodní ruch. Teprve když Sulis ohlásil jezerním thénům, že se chce usídlit na Vysoké tvrzi, opuštěném hradě na útesech, Erkyňané zneklidnili.

Obrovská a prázdná Vysoká tvrz, kde vládl pouze vítr a stíny, shlížela na kraj už i v těch nejstarších vyprávěních. Nikdo si nepamatoval, kdo ji postavil – jedni říkali, že obři, druzí přísahali, že pohádkové bytosti. Říkalo se, že nějakou dobu ji měli v moci severané z Rimmersgardu, ale ti již dávno odešli, vypuzeni drakem z pevnosti, kterou uzmuli Mírumilovným. Hrad opřádalo tolik zkazek! Když jsem byla malá, jedna z matčiniých poddaných mi povídala, že nyní tam straší mrazivé čarodějnice a duchové, co nikdy nespí. Nejednu noc jsem o hradu přemýšlela, jak stojí opuštěný na větrném útesu, pouze půlden jízdy daleko, a tak jsem se bála, že jsem nemohla usnout.

Myšlenka, že by někdo hodlal přestavět pobořenou pevnost, vnesla do řad thénů nepokoj, a nebylo to jen ze strachu z probuzení duchů. Vysoká tvrz byla pro svou polohu velmi významná, snad i nedobytná. Přestože hradby už nahlodal zub času, kdyby je bránili ozbrojenci, bylo by takřka nemožné ztéci je. Thénové však neměli snadnou pozici. Byť muži Jezerního lidu svým počtem převyšovali Sulisovy vojáky, rytíři volavčího erbu byli lépe vyzbrojeni a prosluli svou disciplínou – polovina legie imperátorových Mořských vlků v nedávné bitvě rozprášila desetinasobnou přesilu Thrithingňanů. A Osweard, nový Velký thén, byl dosud mladý a neměl možnost projevit se jako vojevůdce. Nižší thénové se obrátili na dědečka o pomoc, aby promluvil s nabbanským pánem a zjistil, co má v úmyslu. Tak tedy navštívil Sulis dědečkovu usedlost a poprvé se setkal s mou matkou.

Jako malá jsem si ráda představovala, že se Sulis zamiloval do mé matky Cynethrith hned, jak ji v hlavním sále uviděl tiše stát za tchánem. Byla krásná, to jsem věděla jistě – než otec zemřel, všichni v domě jí přezdívali Riewaldova labuť, kvůli štíhlému krku a bílým ramenům. Vlasy měla plavé, plavě zlaté, a oči zelené jako letní Královské jezero. Každý obyčejný muž by se do ní zamiloval na první pohled. Ovšem "obyčejný" bylo to poslední slovo, které by se dalo použít na popis mého otčima.

Když jsem vyrostla do dívčího věku a poprvé se zamilovala, získala jsem jistotu, že ji Sulis milovat nemohl. Copak by někdo zamilovaný dokázal být tak chladný a otažitý jako on? Tak přehnaně zdvořilý? V té době mě soužila i pouhá myšlenka na mou tajnou lásku Tellarina, takže mi bylo jasné, že muž, který se chová stejně, jako se otčím choval k matce, nemohl cítit lásku.

Nyní si už tak jistá nejsem. Ve svém pokročilém věku jsem již jinde, jako bych se na svůj život dívala z vysokého kopce, přitom však vše viděla mnohem jasněji.

* * *

Sulis byl chytrý a nemohlo mu ujít, jak moc můj děd Godric nesnáší Velkého théna – dalo se to vyčíst z každého jeho slova. Nedokázal hovořit ani o počasí, aniž by se nezmínil, jak za dob, kdy byl Velkým thénem on, byla léta teplejší a zimy kratší, a víceméně naznačoval, že kdyby bylo jeho synovi umožněno nastoupit na jeho místo, každý den by bylo jako na prvního máje. Sulis si zatrpklého starce začal předcházet, zprvu dárky a drobnými komplimenty, později i dvořením se jeho snaše.

Dědečkovi se dobrý vkus tohoto cizího šlechtice začínal zamlouvat víc a víc, a právě v tu chvíli podnikl Sulis svůj mistrovský tah. Nejenže za mou matku – vdovu! – nabídl výkupné, jež by přebilo i cenu za neposkvrněnou dceru vládnoucího Velkého théna – slušný počet mečů a hrdých nabbanských koní a zlatý tác, navíc navrhl, že by mého bratra i mě nechal na vychování v dědečkově domě.

Godric nad Aelfricem stále ještě nezlomil hůl, takže mu taková myšlenka zalahodila, ale mě na nic nepotřeboval. Oba muži se shodli, že matka by byla šťastnější, kdyby si do nového domova na útesech směla vzít s sebou alespoň jedno dítě.

Taková byla dohoda a mocný cizí šlechtic se tak přizpůsobil do rodiny bývalého Velkého théna. Godric řekl ostatním thénům, že Sulis chce pro všechny jen to nejlepší, že tímto gestem stvrdil svou vůli žít s Jezerním lidem v míru. Se Sulisem přijeli i knězi, kteří Vysokou tvrz očistí od všech bludných duchů, vysvětloval Godric thénům – tak dědečka ujistil sám Sulis – a pokud tedy Sulisovi prastarou pevnost vydají, bude to pro všechny dvojnásobné požehnání. Nevím, co si o tom mysleli Osweard s nižšími thény. Tváří v tvář Godricově nadšení, síle nabbanského pána a snad i s myšlenkou na vlastní tajenou hanbu kvůli smrti mého otce se raději nebránili. Lord Sulis a jeho nová nevěsta byli obdarováni opuštěnou Vysokou tvrzí i s jejími pobořeními hradbami a přízraky.

Milovala matka svého druhého manžela? K tomu dokážu říct zrovna tak málo jako k Sulisovým pocitům, a oba už jsou tak dlouho po smrti, že jsem poslední, kdo je znal oba. Když se poprvé objevil ve vchodu Godricova domu, každému musel nutně padnout do oka. Nebyl už mladý – stejně jako matka i on již pochoval choť, přestože od jeho ovdovění uplynulo již celé desetiletí, zatímco matka ovdověla nedávno – byl to však velký muž z největšího města. Přes brnění měl přehozený bělostný plášť, sepnutý na rameni temně modrou sponou ve tvaru volavky. Když vešel dovnitř, zasunul si přílbu pod paži a matka si všimla, že má už málo vlasů, pouhý prstýnek kadeří na zátylku a nad ušima, takže se mu ve světle ohně lesklo čelo. Byl vysoký a dobře stavěný, měl hranatý obličej bez vousů a široký, výrazný nos. Hluboké vrásky mu dodávaly zamyšlený vzhled, ovšem se stínem smutku – matka mi jednou řekla, že tak nějak si představuje tvář Boha při Dnu posledního vážení.

Děsil ji i vzrušoval – to jsem pochopila z toho, jak o jejich prvním setkání mluvila. Milovala ho však, tehdy i posléze? To nevím. Záleží na tom? Po tolika letech na tom už nesejde.

Ovšem doba strávená v tchánově domě nebyla snadná. Nevím, jak hluboce ji Sulis zasáhl, přesto byla šťastná, že si ho bere, to vím jistě.

Toho měsíce, kdy matka zemřela – mně bylo třináct let – se mi svěřila se svým přesvědčením, že se ji Sulis bál milovat. Dál to už nevysvětlovala, byla na tom již špatně a mluvení ji vysilovalo, a já stále netuším, co tím myslela.

Předposlední věta, kterou mi řekla, byla ještě záhadnější. I když jí hrud' ochabla natolik, že už ani neměla sílu dýchat, vzepjala se ještě a prohlásila "Jsem přízrak."

Možná hovořila o svém utrpení – že z ní na tomto světě zbyl už jen plachý duch, jenž se neodebere na cestu do nebe, ale setrvává v místech, jež znal. Z jejího posledního přání bylo patrné, že ji tento svět již unavuje. Od té doby však přemýšlím, jestli její slova nemohla mít i jiný význam. Nemyslela tím, že po smrti mého otce už žila spíše životem ducha? Nebo snad, že se stala přízrakem ve vlastním domě, čímž, co vyčkává v tmavých, strašidelných chodbách Vysoké tvrze, až si jí její druhý manžel všimne a nechá ji opravdu obživnout – čehož se od toho tichého muže, obtíženého tajemstvím, nikdy nedočkala?

Má ubohá matka. Naše ubohá, pronásledovaná rodina!

Z prvního roku, co byla matka provdána za lorda Sulise, si toho moc nepamatuji, ale na den, kdy jsme převzali náš nový domov, nezapomenu nikdy. Ostatní jeli napřed, aby nám příjezd co nejvíc usnadnili – to vím jistě, protože na trávníku vnitřní pevnosti už stál postavený stan, v němž jsme první měsíce spali – ale v mém věku mi připadalo, že se pouštíme někam, kam noha smrtelníka ještě nevkočila. Čekala jsem, že za každým rohem zahlédnu čarodějnici nebo lidožravou obludu.

Jeli jsme vzhůru cestou po útesech podél Královského jezera až k prvním hradbám, a pak kolem hradu samotného. Náš předvoj nahrubo vysekal podél hradby průchod, takže se nám jelo dobře. Projížděli jsme tunelem mezi zdi a lesem. Tam, kde stromy a křoviny zůstaly, dosahoval Královský les samého okraje hradu a kořeny a výhonky se pokoušel rozrušit velké kameny hradeb.

Kolem severní brány se rozkládala pouze paseka s pařezy a spálenou trávou – s rušným městem Erkynchesterem, které se nyní rozprostírá u paty hradu, nikdo ještě nepočítal. Veškerý porost ještě vymýcen nebyl. Po sloupech rozbořené brány se ještě pnuly šlahouny, vyrůstající z puklin toho zvláštního, lesklého kamene, jenž zbyl z původního vchodu, a visely v hustých závojích nad průchodem v hradbě.

"Vidíte?" Sulis rozpráhl silné paže, jako by tu divočinu sám navrhl a vyrobil. "Budeme bydlet v největším a nejstarším ze všech domů."

Když matku převáděl přes práh do nitra trosek starého hradu, přeznamenala se znamením Stromu.

Ted' už vím mnohem víc než tenkrát toho prvního dne, kdy jsme přišli do Vysoké tvrze. O některých zkazkách, jež se vyprávěly o hradě, mohu prohlásit, že byly nepravdivé, ale jiné se se vši určitostí prokázaly. Jednak nebylo pochyb, že tu žili Seveřané. Za ta léta jsem porůznu našla velké množství mincí s vyraženou runou "F" podle jejich krále Fingila. Také po nich ve vnější pevnosti zůstaly zpráchnivělé zbytky dlouhých, dřevěných srubů, které objevili otčímovi dělníci při různých pracích. Začalo mi docházet, že pokud byl příběh o pobytu Seveřanů pravdivý, dalo se předpokládat, že legenda o drakovi může být rovněž skutečná, právě tak jako strašné pověsti o vyvraždění nesmrtelných obyvatel hradu Seveřany.

Já však nepotřebovala žádné prozaické důkazy jako mince nebo trosky, aby mi potvrdily, že můj domov je plný bludných příznaků. O tom jsem se přesvědčila té noci, kdy jsem viděla hořícího muže.

Někoho, kdo vyrostl v Nabbanu nebo jiných velkých městech na jihu, by snad první pohled na Vysokou tvrz neohromil, ale já byla dcerou Jezerního lidu. Do toho dne byla největším domem, který jsem kdy viděla, velká síň v našem městě, kde se každého jara scházeli théni – budova, jež by se bez obtíží schovala v kterékoli z několika částí Vysoké tvrze, a už by ji nikdo nikdy nenašel. Toho prvního dne mi bylo jasné, že mocný hrad mohli postavit jedině obři.

Pro malou holčičku už postačovaly rozměry vnější hradby –desetkrát vyšší než já, vystavěná z obrovských, hrubě otesaných kvádrů, které se podle mě mohly na svá místa dostat jen díky těm nejsilnějším obrům – ovšem vnitřní hradby, tam, kde ještě stály, nebyly jen ohromné, byly i krásné. Postavené z lesklého bílého kamene, naleštěného jako drahokam, z kvádrů stejně velkých jako ve vnější zdi, ale poskládané s tak nepatrnými spárami, že z dálky hradba vyhlížela zcela jednoduše, jako oblý kus slonoviny nebo kosti, vyhřezlý z nitra kopce.

Mnohé z původních hradních budov byly vypáleny nebo strženy, některé jen proto, aby muži z Rimmersgardu získali kameny na stavbu vlastní věže, podsadité jako sud, ale velmi vysoké. Kdekoli jinde by se rozměrná seveřanská stavba tyčila nad krajem a jistě by mě zanechala v úžasu. Leč kdekoli jinde by nestála Andělská věž.

Tehdy jsem její jméno neznala – vlastně žádné jméno ještě neměla, neboť postava na jejím vrcholku nebyla téměř vidět – ale ve chvíli, kdy jsem ji spatřila, jsem věděla, že na celém světě nic podobného není, a pro jednou jsem se ve svém dětském přehánění nemýlila. Vchod byl zavalen sutí, kterou Seveřané neodklidili, a značná část spodní části fasády popraskala a odpadla při nějaké nepředstavitelné pohromě, takže zůstal jen hrubý kámen, přesto se tyčila do nebe jako obrovský, bělostný špičák, vyšší než všechny stromy, vyšší než vše, co člověk kdy postavil.

Vzrušená a zároveň vystrašená jsem se zeptala matky, jestli na nás věž nemůže spadnout. Snažila se mě uklidnit, že tu stojí delší dobu, než si dokážu představit, snad i déle, než člověk žije na březích Královského jezera, ale to ve mně vzbudilo snad ještě podivnější pocit.

Slova, která mi matka naposled řekla, byla "Přines mi dračí dráp."

Nejprve jsem měla za to, že v posledních hodinách své nemoci se v duchu zatoulala do doby, kdy jsme byli na hradě teprve krátce.

Pověst o drakovi z Vysoké tvrže, který vyhnal poslední Seveřany, byla tak stará, že už ztratila hodně ze své působivosti, ale pro malou holčičku měla síly stále ještě dost. Muži z otčímovy družiny mi nosili kousky leštěného kamene – po nějaké době jsem se dozvěděla, že šlo o kousky řezbami zdobených zdí z nejstarších částí hradu – a říkali "Vidiš, tady je ulomený kousek dračího drápu. Žije dole v jeskyních pod hradem, ale někdy v noci vylézá a čenichá kolem. Chce vyčmukat malé holčičky, aby je sežral!"

Tehdy na začátku jsem jim věřila. Pak jsem odrostla a přestala být tak důvěřivá a začala jsem se pověsti o drakovi vysmívat. Teď jako stařenu mě opět straší ve snech. Někdy, i když jsem vzhůru, mám dojem, že ho cítím dole v temnotě pod hradem, cítím jeho kratičké vytržení z předlouhého, hlubokého spánku.

Takže té noci, když mi umírající matka řekla, abych jí přinesla dračí dráp, myslela jsem, že se jí vybavilo něco z našeho prvního roku na hradě. Chtěla jsem se už porozhlédnout po některém z těch starých kamenů, ale její služka Ulca – v Nabbanu by se jí říkalo komorná – podotkla, že nic takového matka nechce. Dračí dráp byl, jak mi vysvětlila, talisman, který pomáhá trpícím, aby našli klid v rychlé smrti. Ulca měla v očích slzy, byla natolik dobrou aedonitkou, aby ji taková představa trápila, ale také byla citlivá dívka a nemámila čas zdůvodňováním všech pro a proti. Prozradila mi, že nejrychleji bych něco takového mohla sehnat u ženy jménem Xanippa, která bydlí v osadě, jež vyrostla hned pod hradbami Vysoké tvrže.

V té době jsem se ledva přehoupla přes práh ženství, ale cítila jsem se pořád jako dítě. Myšlenka na bytí i krátkou cestu mimo hradby po setmění mi naháněla hrůzu, ale maminka mě o něco požádala a odmítnout poslední přání bylo hříchem dávno předtím, než přišla Matka církev se svými balíčky dobrých a zlých skutků. Nechala jsem Ulcu u matky a spěchala přes deštěm skrácený, temný hrad.

Xanippa bývala kurtizánou, ale jak stárla a tloustla, řekla si, že bude potřebovat ještě další povolání a získala si jméno jako kořenářka. V její polorozpadlé chatrči, přilepené k jihovýchodní vnější hradbě, s výhledem na Královské jezero, se vznášel dým a nepěkný zápach. Xanippiny vlasy připomínaly vrabčí hnízdo a měla je svázané stuhou, jež kdysi mohla být hezká. Její tvář možná bývala kulatá a pohledná, ale díky pokročilému věku a tloušťce připomínala spíš nějakého tvora z hlubin, uvízlého v rybářských sítích. Nadto byla tak rozměrná, že se po celou dobu mé návštěvy ani nepohnula ze stoličky u ohně – což bylo spíš pravidlo než výjimka, říkala jsem si.

Xanippa se zprvu hodně vyptávala, ale když zjistila, kdo jsem a co chci a důkladně si prohlédla můj obličej, přijala ode mne tři drobné mince a pokynula, abych jí z rohu vedle krbu přinesla dřevěnou skříňku. Truhlička už také zažila lepší časy, jako její majitelka. Ta si ji položila na kulaté břicho a začala se v ní s nekonečnou péčí, která se zdála být v příkrém rozporu s okolním nepořádkem, přehrabovat.

"Á, tady," vydechla konečně. "Dračí dráp." Zvedla ruku a ukázala mi zakřivený, černý předmět. V každém případě to byl dráp, jenže příliš malý, než aby mohl patřit nějakému drakovi. Xanippa si všimla mých rozpaků. "Je to jenom soví spár, ty hloupoučká. 'Dračí dráp' se tomu jen říká." Ukázala na skleněnou kuličku na špičce drápu. "Nesundávej to ani to nerozbij. Vlastně na to vůbec nesahej. Máš nějakou kabelku?"

Ukázala jsem jí malou taštičku, která mi visela kolem krku. Xanippa se zamračila. "Látka je moc tenká." Z kapsy svých beztvarych šatů vyhrabala kus hadru, dráp do něj zabalila a vsunula ho do mého váčku. Přitom mi stiskla ňadro tak silně, že jsem sykla bolestí; pak mě poplácala po hlavě. "Milosrdná Rhiapo," zabručela, "byla jsem kdy tak mladá? Každopádně buď opatrná, beruško. Na špičce drápu je jed z močálů Wranu. Když nedáš pozor, stačí jedno píchnutí a umřeš jako panna." Zasmála se. "A to nechceš, vid'?"

Couvala jsem ke dveřím. Xanippa se při pohledu na můj strach zakřenila. "A taky bys měla ode mě otčímovi vyřídít vzkaz. To, po čem pátrá, nenajde mezi místními ženami a kořenářkami Jezerního lidu. Řekni mu, že mi může věřit, protože kdybych dokázala jeho hádanku rozluštit, byla bych to udělala – jak by za to ale drazě zaplatil! Ne, bude muset najít lesní vědnu a položit své otázky jí."

Zase se rozesmála, když se mi konečně podařilo otevřít dveře a uniknout. Děšť ještě zhoustl; několikrát jsem uklouzla a upadla, ale běžela jsem celou cestu až do vnitřní pevnosti.

Když jsem dorazila k matčině lůžku, kněz už odešel, stejně jako otčím, který po celou dobu nepromluvil jediné slovo, jak mi prozradila Ulca. Matka zemřela nedlouho poté, co jsem odešla splnit její přání. Zklamala jsem ji – nechala jsem ji trpět a zemřít bez jediného člena rodiny po boku. Hanba a žal mě sevřely takovou silou, že jsem měla dojem, jako bych se té bolesti už nikdy neměla zbavit. Zatímco matku připravovali k pohřbu, já stále jen plakala. Dračí dráp se mi pohupoval u srdce, zcela zapomenutý.

Celé týdny jsem ztracená a nešťastná bloudila po hradě. Na Xanippin vzkaz jsem si vzpomněla až skoro měsíc po matčině pohřbu.

Otčima jsem našla na hradbách nad Královským jezerem a vyřídila mu Xanippina slova. Nedal vůbec najevo, zda mě vnímá. Upíral oči na cosi v dálce – snad na loďky rybářů, utopené v mlze.

První léta v polorozbořené Vysoké tvrzi byla tvrdá, nejen pro matku a mě. Sulis musel dohlížet na přestavbu, což byl obrovský a nekonečně obtížný úkol, a přitom ještě za ponuré zimy udržovat morálku vlastních lidí.

Jedna věc je, když se voják vzbouří proti bezpráví a přísahá věrnost svému veliteli, na němž byla spáchána křivda.

Něco jiného však je, když se velitel zastaví, když se prosté následování změní ve skutečné vyhnanství. Jak nabbanským oddílům začalo docházet, že tento nevládný, zapadlý kout Erkynu bude jejich domovem navždy, objevily

se první nesnáze – pití a rozbroje mezi mužstvem, dokonce i nešťastné incidenty mezi Sulisem a místními lidmi... mými lidmi, byť se na to snadno zapomínalo. Po matčině smrti jsem si sama připadala jako vyhnanec, obklopená nabanskými jmény a tvářemi i jejich jazykem uprostřed své vlasti.

I když první zima nebyla veselá, přežili jsme ji a protloukali jsme se dál, celý náš domov vydědenců. Ovšem pakliže existoval někdo, kdo takovou situaci dokázal přestát, byl to můj otčím.

Když si jej nyní vybavuji v paměti, když vidím to strohé čelo a přísnou tvář, vnímám ho jako ostrov, položený osaměle uprostřed nebezpečných vod, nedaleko, avšak všemi opuštěný. Byla jsem moc mladá a plachá, abych se pokusila křiknout přes zátoku, jež nás dělila, ale na tom zas tak moc nezáleželo – Sulis podle všeho nepatřil mezi ty, kdož by litovali své osamělosti. V zalidněné místnosti pokaždé hleděl do zdí místo na lidi, jako by skrz kámen dokázal dohlédnout někam, kde je lépe. I ve svých nejveselejších a nejpovznesenějších chvílkách se málokdy zasmál nahlas a jeho prchavé, roztržité úsměvy naznačovaly, že žerty, jež měl nejraději, by stěží pochopil kdokoli jiný.

Nebyl zlý, nepatřil ani mezi ty, s nimiž se dalo špatně vyjít, jako býval můj dědeček Godric, přesto mi však někdy unikaly důvody neuvěřitelné loajality jeho vojáků. Tellarin mi vyprávěl, že když se dal k Avallesově rotě, druzí mu popisovali, jak Sulis jednou pronesl dva jejich raněné bojovníky z pole, jednoho po druhém, deštěm thrithingských šípů. Je-li to pravda, pak se lásce jeho mužů nelze divit, ovšem v dlouhých chodbách Vysoké tvrze bylo jen málo příležitostí k takovému hrdinství.

Když jsem byla ještě malá a Sulis mě potkal, pohladil mě po hlavě nebo mi položil pár otázek, jež měly ukázat rodičovský zájem, avšak často prozradily, že neví přesně, kolik je mi let nebo co mám ráda. Když se u mě začaly objevovat první známky ženství, choval se ještě zdvořileji a formálněji, skládal komplimenty mým šatům či mému vyšívání stejně nastudovanými obraty, jakými zdravil obyvatelé Vysoké tvrze při Aedonmanse, kdy oslovoval každého muže jménem – vyčteným z majordomových zápisů – a popřál mu dobrý rok.

Po matčině smrti se Sulis odcizil ještě více, jako by kvůli jejímu odchodu ztratil zájem o běžné denní záležitosti, které předtím beztak vykonával jaksi z povinnosti. Stále méně se věnoval otázkám vlády, místo toho hodiny a hodiny četl – leckdy i celou noc, zachumlán do teplého pláště, přičemž vypálil více svíček než ostatní obyvatelé hradu.

Knihy, které si přivezl z rodinného paláce v Nabbanu, tvořily především objemné náboženské svazky, případně vojenské dějiny či jme historické knihy. Tu a tam mě do některé nechal nahlédnout, ale přestože jsem se již učila číst, šlo mi to ještě pomalu, a výčtu cizích jmen a okolností bitev jsem rozuměla jen málo. Sulis vlastnil i jiné knihy, na něž mi nedovolil ani pohlédnout; neoznačené svazky, zamčené v dřevěných truhlách. Když jsem ho poprvé zahlédla, jak jednu z nich ukládá na místo, dlouhou dobu jsem se té vzpomínky nemohla zbavit. Co je to za knihy, říkala jsem si. Proč musí zůstat skryty?

Jedna ze zamčených truhel obsahovala i jeho vlastní spisy, ale to jsem zjistila až za další dva roky, těsně před nocí Černého ohně.

Několik měsíců po matčině smrti jsem ho nalezla, jak si čte ve zšeřelém trůnním sále, a tehdy se na mě lord Sulis poprvé a naposled skutečně podíval.

Když jsem se ho nesměle zeptala, co dělá, dovolil mi prohlédnout si knihu, kterou měl položenou v klíně; krásně iluminovaný příběh proroka Varrise s pozlaceným emblémem volavky rodu Sulisů na hřbetu. Přejela jsem prstem po obrázku Varrise, mučeného v kole.

"Ubožák," řekla jsem. "Jak musel trpět, a to vše proto, že zůstal věrný svému Bohu. Náš Pán ho musel na nebesích vřele přivítat."

Obrázek týraného Varrise poskočil – polekala jsem otce, až sebou trhl. Vzhledla jsem a zjistila, že na mě upřeně hledí. V jeho hnědých očích se zračily pocity, jež jsem nedokázala rozeznat a chvíli jsem měla strach, že mě uhodí. Zdvihl svou silnou ruku, avšak zvolna. Dotkl se mých vlasů, pak ji sevřel v pěst, aniž by odvrátil planoucí pohled.

"Všechno mi vzali, Bredo." Hlas mu svazovala bolest, kterou jsem tehdy ještě nechápala. "Já však nikdy hřbet neohnu. Nikdy."

Neodvažovala jsem se ani vydechnout. Vzápětí se otčím vzpamatoval, přitiskl si pěst k ústům a předstíral kašel – byl nejhorší herec, jakého jsem kdy poznala – a pak mě požádal, abych ho nechala číst, dokud je ještě světlo. Dodnes netuším, koho to obviňoval, že jej o vše připravil – imperátor a jeho dvůr v Nabbanu? Knězi a Matka církve? Nebo snad dokonce Bůh se svou armádou andělů?

Najisto však vím, že se mi pokoušel sdělit, co mu spaluje útroby, ale nedokázal najít slova. A rovněž vím, že v té chvíli jsem ho nesmírně litovala.

Můj Tellarin se mě jednou zeptal: "Jak to, že si tě doposud nevybral žádný muž? Jsi krásná a jsi dcerou krále."

Ale jak jsem již řekla, Sulis nebyl můj otec a nebyl ani král. Navíc mi zrcadlo, jež dřív patřovalo matce, prozradilo, že Tellarin také nadsadil mou pohlednost. Zatímco matka byla plavovlasá a celá zářila, já byla tmavá. Zatímco ona měla dlouhou šíji i údy a plné boky, já měla postavu spíš jako jinoch. Na zemi jsem nezabírala moc místa – a nezaberu ho mnoho ani pod ní. Ať už bude můj hrob kdekoli, vykopat ho nedá velkou práci.

Leč Tellarin hovořil jazykem zamilovaných, a láska je kouzlo, jež zaslepuje smysly.

"Jak ti může záležet na někom tak obyčejném jako jsem já," tážal se. "Jak můžeš milovat muže, který ti nemůže dát žádnou zem kromě hospodářství, pořízeného z vojenské penze? Který tvým dětem nedá žádný vznešený titul?"

Protože láska se neřídí počty, měla jsem mu odpovědět. Láska si vybere a pak vydá všechno.

Kdyby viděl sám sebe tak, jak jsem ho poprvé spatřila já, už by se nevyptával.

Bylo to počátkem jara mého patnáctého roku, když strážé zahledly za rozbřesku lodě, plující po Královském jezeře. Nebyly to rybářské loďky, nýbrž bárky s více než tuctem mužů a koní. Většina obyvatel hradu se shromáždila, aby poutníky přivítala a dozvěděla se, jaké novinky přinášejí.

Když Tellarin se zbytkem družiny vyložili zboží na břeh, nasedli na koně a vyrazili po pěšině k hradu, hlavní branou. Ta byla opravena teprve nedávno – sroubená z neohoblovaných trámů, pro případ války však stačila. Otčím měl důvod být opatrný, jak tato družina brzy prokázala.

Vůdcem mužů byl vlastně Tellarinův přítel Avalles, protože to byl jízdní rytíř, příbuzný rodu Sulisů, ale nebylo těžké poznat, komu přísluší věrnost vojáků. Toho dne, kdy jsem Tellarina viděla poprvé, mu bylo sotva dvacet. Nebyl krásný – tvář měl příliš protáhlou a nos příliš drzý, aby mohl zdobit některého z andělů z otčímových knih – ale mně připadal velmi, velmi krásný. Při jízdě si sejmul helmu, aby mu do tváře svítilo slunce, a ve větru od jezera mu povlávaly vlasy. I přes svou nezkušenost jsem poznala, že je na bojovníka ještě mladý, ale rovněž bylo jasné, že jej jeho muži obdivují. Jeho oči mne objevily v hloučku kolem otčima a on se na mě usmál, jako by mě poznal, byť jsme se nikdy nepotkali. V žilách se mi zpěnila krev, ale o světě jsem toho věděla tak málo, že jsem nerozeznala plamen lásky.

Otčím Avallese objal a Tellarinovi se zbytkem družiny dovolil pokleknout a přísahat věrnost, i když jsem přesvědčená, že chtěl mít celý obřad co nejrychleji za sebou, aby se mohl vrátit ke knihám.

Skupinku vyslala rada otčímovy rodiny v Nabbanu. V dopise, který Avalles předal, se zmiňovali, že se na nabbanském dvoře zdvihla další vlna nevole proti Sulisovi, rozdmýchaná převážně aedonitskými kněžími.

Chudý člověk, který vyznává podivnou, snad i bezbožnou víru, je jedna věc, psala rada, ale pokud v totéž věří šlechtic s majetkem, půdou a slavným jménem, mnozí mocní jej pokládají za hrozbu. Ve strachu o otčímův život tedy jeho rodina posílá pečlivě vybranou jednotku s varováním, aby byl Sulis obezřetnější než dřív.

I přes tak nelichotivé zvěsti byly novinky z domova vítané, a mnozí z nově přichozích dřív bojovali po boku vojáků z otčímovy armády. Došlo k řadě šťastných shledání.

Když se lord Sulis mohl konečně uchýlit zpět k četbě, ale ještě předtím, než mě Ulca mohla dostrkat zpátky do hradu, požádal Tellarin Avallese, zda by nás nepředstavil. Avalles byl snědý mladík s drsnými rysy a chmýřím namísto vousů, jen o pár let starší než Tellarin, ovšem do tváře se mu již vryla vážnost rodu Sulisů, takže spíš připomínal potřeštěného starého strýce. Sevřel mi ruku, možná až příliš silně, a zamumlal mi do ucha několik neobratných lichotek o tom, jaké na severu vyrůstají krásné květiny, a pak mě představil příteli.

Tellarin mi ruku nepolíbil, ovšem pohled jeho jasných očí mě spoutal více než pevně. Pravil: "Na tento den nikdy nezapomenu, má paní," a uklonil se. Ulca mě popadla pod paží a odtáhla pryč.

Dokonce i v zajetí milostného poblouznění, jež vyplnilo celý můj patnáctý rok, mi nemohlo ujít, jak se otčímův stav po matčině smrti neustále horší.

Lord Sulis nyní téměř neopouštěl komnatu, v níž se uzavíral se svými knihami a spisy, a ven ho dokázaly vytáhnout již jen ty nejneodkladnější záležitosti. Jediný, s kým se pravidelně stýkal, byl otec Ganaris, ošlehaný vojenský kaplan a jediný kněz, který s otčímem odešel z Nabbanu. Sulis umístil druhá z bitevního pole do nově postavené hradní kaple, což bylo také jedno z mála míst, kam pán na Vysoké tvrzi ještě docházel. Starému kaplanovi však jeho návštěvy nejspíše moc radosti nepůsobily. Jednou jsem je sledovala, jak se loučí. Když se Sulis otočil a prodíral se silným větrem přes nádvoří zpět k paláci, Ganaris jej sledoval pohledem plným chmur – s výrazem člověka, jehož přítel onemocněl nevléčitelnou chorobou.

Snad kdybych se pokusila, mohla jsem otčímovi pomoci. Třeba existovala i jiná cesta než ta, jež nás vedla k patě stromu, který roste v temnotě. Pravda však je, že ač jsem to všechno sledovala, věnovala jsem tomu pramalou pozornost. Můj voják Tellarin se mi začal dvořit – nejprve pouhými pohledy a pozdravy, později i drobnými dárky – a v porovnání s tím vše ostatní v mém životě pozbylo důležitosti.

Všechno bylo vlastně tolik jiné, jako by nad Vysokou tvrzí vyšlo nové, zářivější slunce a prohrálo svým světlem každický kout. I ten nejvšednější úkol nabyl s mými city k jasnookému Tellarinovi nového významu. Hodiny katechismu i čtení jsem nyní navštěvovala s nebývalou pilí, abych svému milovanému stačila v konverzaci... kromě dnů, kdy jsem byla tak zasněná, že jsem se na učení nedokázala soustředit. Mé procházky po hradě se staly záminkou, abych jej mohla vyhledávat, abych mohla doufat, že se naše oči střetnou kdesi na nádvoří nebo v chodbě. Dokonce i báchorky, které Ulca vyprávěla nad vyšíváním a které byly dříve jen příjemným prostředkem, jak zabít čas, mi připadaly zcela nové. Princezny a princové, jež v sobě nacházeli zalíbení, jsme byli Tellarin a já. Každá chvilka jejich trápení mě pálila jako oheň a jejich konečná vítězství mě naplňovala takovým vzrušením, že jsem se občas skutečně bála, abych neomdlela.

Po nějaké době už Ulca, která sice nic nevěděla, leč tušila, odmítala vyprávět veškeré příběhy, v nichž se někdo líbal. Jenže v té době jsem už prožívala vlastní příběh, a prožívala jsem ho naplno. První políbek jsem dostala, když jsme kráčeli řídce osázenou, větrnou zahradou, ve stínu severanské věže. Od té doby mi ta ohavná stavba připadala krásná a i za nejchladnějších dní mě pohled na ni rozechřival.

"Tvůj otčím by mě za to mohl připravit o hlavu," zašeptal můj voják s tváří přitisknutou k mé. "Zradil jsem jak jeho důvěru, tak své vojsko."

"Když už jsi tedy odsouzený," špitla jsem, "můžeš se loupeže dopustit znovu." Zatáhla jsem jej hlouběji do stínu a líbala ho, až mě bolely rty. Oživila jsem jako nikdy předtím a div mě to nedohnalo k šílenství. Byla jsem tak hladová po jeho polibcích, jeho dechu, jeho hlasu.

Nosíval mi drobné dárky, jaké v šedivé, pečlivě udržované domácnosti mého otčima k mání nebyly – květiny, sladkosti, tretky, které objevil na tržišti nového města Erkynchesteru pod hradbami Vysoké pevnosti. Jen těžko jsem se dokázala

přimět, abych snědla fíky v medu, které mi přinášel; ne proto, že byly pro jeho kapsu moc drahé – nebyl tak zámožný jako jeho přítel Avalles – ale protože to byly dárky od něj a proto tak vzácné. Jen tak je sníst mi připadalo přílišně marnotratné.

"Tak je jez pomalu," poradil mi. "Budou líbat tvé rty tehdy, kdy já nemohu."

Oddala jsem se mu, samozřejmě, naprosto celá. Přehlížela jsem Ulčiny ponuré nářázky, týkající se zhanobených dívek, jež se utopily v Královském jezeře, nevěst poslaných nazpět k rodině s ostudou, i nemanželských dětí, jež zavdaly příčinu mnoha hrozným válkám. Kdo by na něco takového myslel? A kdybych byla znovu tou dívkou, vycházející ze stínů smutného dětství do jasného dne, udělala bych to znovu, s toutéž radostí. Ani teď, když chápu, co to bylo za bláznovství, nedokážu té dívce, již jsem byla, nic vyčítat. Když jste mladí a život se před vámi rozvírá do nesmírných dálek, postrádáte zároveň trpělivost – neumíte pochopit, že přijdou další dny, další šance. Bůh nás už takové stvořil. Kdo ví, proč tak učinil?

Já v té době nevnímala nic než oheň ve svých žilách. Když mi Tellarin v noci zatřákl na dveře, vtáhla jsem si ho do postele. Když ode mě odcházel, vzlykala jsem, ne však hanbou. Chodil za mnou zas a znova, zatímco venku se podzim přelil v zimu, a uprostřed zimy jsme si našli vlastní tajný, teplý svět. Nedokázala jsem si představit život, kdy by se mnou nebyl každíčkou vteřinku.

Jak jsem už řekla, mládí je pošetilé, protože bez něj žiju už řadu let. Dokonce jsem zažila i mnoho radosti poté, co jsem jej ztratila, třeba bych něčemu takovému tehdy nevěřila. Ale přesto pochybuji, že jsem kdy žila tak niterně, tak skutečně, jako v tom prvním roce bezhlavého objevování. Jako bych nějak tušila, že čas, jež nám byl spolu vyměřen, bude krátký.

Ať už se tomu říká osud nebo los nebo vůle nebes, dnes se již dokážu ohlédnout a vidět, jak nám všem vyměřil trasu, jak nás přichystal na cestu do skrytých, temných míst.

Bylo to jedné úhořové noci, kdy mi začalo docházet, že mého otčima se zmocnilo něco víc než pouhá nesoustředěnost. Potácela jsem se chodbou ke své komnatě – právě jsem se v sále rozloučila polibkem s Tellarinem a byla jsem ještě celá omámená – a téměř jsem do Sulise vrazila. Nejprve jsem se lekla, pak zpanikařila. Mé provinění, říkala jsem si, musí být patrné na první pohled, jako krev na čistém prostěradle. Roztrásla jsem se a čekala, až mě odsoudí. On však pouze zamrkal a pozdvihl svíčku.

"Bredo?" zeptal se. "Co tu děláš, děvče?"

"Děvčetem" mě nenazval od matčiny smrti. Prstýnek vlasů měl rozčuchaný, jako by i on odcházel z dostaveníčka, ovšem bylo-li tomu tak, jeho omráčený výraz naznačoval, že nemohlo být příjemné. Široká ramena měl povislá a vypadal tak unaveně, že neudržel hlavu zpřímá. Muž, který mou matku v Godricově síni tolik uchvátil, se změnil téměř k nepoznání.

Otčím byl zabalený do pokrývek, ale bylo vidět, že od kolen dolů je bosý. Je to opravdu tentýž Sulis, říkala jsem si, který se celou dobu, co jej znám, oblékal každý den tak pečlivě, jak kdysi plánoval frontové linie vojenských operací? Pohled na jeho bosé nohy byl skoro strašidelný.

"Já... nemohla jsem usnout, Veličenstvo. Potřebovala jsem se nadýchat čerstvého vzduchu."

Přelétl mě pohledem a opět začal tékat po stínech kolem. Nevypadal jen zmateně, ale spíš vyděšeně. "Neměla bys vycházet z pokoje. Je pozdě a po chodbách poletují..." Zaváhal, pak jako by si svá slova rozmyslel. "Poletuje průvan," dokončil. "A chladný vítr. Hezky běž, děvče."

Neměla jsem z něj dobrý pocit. Couvala jsem a jen jaksi z povinnosti dodala "Dobrou noc, Veličenstvo. Bůh vás ochraňuj."

Zavrtěl hlavou – vypadalo to skoro, že se otrásl – otočil se a odkráčel.

Pár dní na to přivedli na Vysokou tvrz čarodějnici v řetězech.

Tuto zvěst jsem se dozvěděla až od Tellarina. Leželi jsme po milování stulení na lůžku, když Tellarin náhle poznamenal: "Lord Sulis zajač čarodějnicí."

Vylekala jsem se. I přes malé zkušenosti jsem věděla, že tohle zrovna nepatří mezi obvyklá postelová témata. "Jakže?"

"Je to žena, co žije v lese Starosrce," vysvětloval; erkynské jméno vyslovil s obvyklou roztomilou neobratností. "Často chodívá na trh do města dole na Ymstrece, na východě. Je tam dost známá – léčí bylinkami, zařikává bradavice a takové ty hlouposti. Víc toho Avalles stejně neřekl."

Vybavil se mi vzkaz, který po mně otčimovi poslala bývalá kurtizána Xanippa té noci, co matka zemřela. Přestože byla teplá noc, přetáhla jsem přes naše vlhká těla pokrývku. "K čemu by ji lord Sulis chtěl?" zeptala jsem se.

Tellarin ledabyle zavrtěl hlavou. "Nejspíš proto, že je to čarodějnice, což se přičítá Bohu. Avalles ještě s dalšími vojáky ji zatkl a dnes večer přivedli."

"Jenže ve městě u jezera, kde jsem vyrostla, žijí tucty kořínkářů a kouzelníků, a pod hradbami jich je snad ještě víc. Co od ní chce?"

"Můj pán se nedomnívá, že je to jen tak nějaká neškodná čarodějka," vysvětloval Tellarin. "Zavřel ji do jedné z cel hluboko pod trůnním sálem, a ruce i nohy jí spoutal řetězy."

Musela jsem se na ni podívat, samozřejmě, jednak ze zvědavosti, jednak z obav o otčima a jeho podle všeho rostoucí šílenství.

Ráno, když Sulis ještě ležel v posteli, jsem sešla ke kobkám. Žena byla jediný vězeň – cely tak hluboko byly využívány

zřídka, neboť jejich nedobrovolní obyvatelé by vbrzku zašli zimou a vlhkostí a neodpykali by si dostatečně dlouhou dobu, aby sloužila druhým jako odstrašující příklad – a strážný neviděl důvod, proč by se nevlastní dcera hradního pána nemohla na zajatkyni podívat. Ukázal na vrata poslední cely v dlouhé podzemní chodbě.

Musela jsem si stoupnout na špičky, abych dosáhla na zamřížované okénko ve dveřích. Jediné světlo vydávala pochodeň na stěně za mými zády, takže čarodějnice tonula ve tmě. Od zápěstí i kotníků se jí táhly řetězy, přesně jak to popsál Tellarin. Seděla na druhém konci cely bez okna a se svěšenými rameny vypadala jako promočený jestřáb. Zírala jsem na ni. Řetězy maličko zařinčely, ačkoliv nevzhledla. "Co bys ráda, dceruško?" Hlas měla překvapivě hluboký.

"Lord... lord Sulis je můj otčím," vyrazila jsem, jako by to bylo nějaké vysvětlení.

Rychle otevřela oči, obrovské a žluté. Už předtím mi obrysem připomínala dravého ptáka – nyní jsem se skoro bála, že proti mně vzlétne a pustí se do mě ostrými pařáty. "Přišla jsi za něj orodovat?" otázala se. "Řeknu ti totéž co jemu – na jeho otázku není odpovědi. Alespoň já ji neznám."

"Jakou otázku?" zeptala jsem se překotně.

Čarodějnice se na mě beze slova zahleděla a pak se ztěžka zdvihla. Viděla jsem, jak ji řetězy tíží. Přisouřala se, až na ni dopadlo světlo z dveřního okénka. Tmavé vlasy měla ostříhané nakrátko jako muž. Nebyla ani hezká ani ošklivá, ani vysoká ani malá, ale dřímala v ní jakási síla, hlavně v nehybných žlutých očích, velkých jako lampy, které mi nedovolovaly odvrátit pohled. Nikoho takového jsem nikdy nepotkala a nevěděla jsem, co si o ní mám myslet. Hovořila jako obyčejná žena, ale přebývala v ní divokost; jako brumlání vzdáleného hromu, jako úprk vyplašené srny. Neměla jsem sílu odtrhnout od ní oči, až jsem měla strach, že mě nějak uhranula.

Nakonec zavrtěla hlavou. "Nebudu tě zaplétat do otcova šílenství, dítě."

"Není to můj otec. Oženil se s mou matkou."

Její krátký smích zněl jako vyštěknutí. "Aha."

Neklidně jsem přešlápla. Obličej jsem stále tiskla k mříži. Vůbec jsem nevěděla, proč s ní mluvím nebo co od ní chci.

"Proč jsi v řetězech?"

"Protože se mě bojí."

"Jak se jmenuješ?" Zamračila se, ale neodpověděla, proto jsem zkusila jinou otázku. "Jsi skutečně čarodějnice?"

Povzdychla si. "Holčičko, jdi pryč. Pokud s pošetilými představami svého otčima nemáš nic společného, tak se raději do ničeho nepleť. Na to nemusí být člověk ani černokněžník, aby poznal, že tohle neskončí šťastně."

Její slova mě vystrašila, pořád jsem se však nedokázala odtrhnout ode dveří. "Nechceš něco? Jídlo? Pití?"

Opět si mě změřila; oči se jí leskly takřka jako v horečce. "Tohle je ještě podivnější dům, než jsem myslela. Ne, dítě. To, co chceš, je volné nebe a můj les, a to mi tu nikdo nedá. Ale tvůj nevlastní otec tvrdí, že mě potřebuje – hladý mě tu nenechá."

Čarodějnice se ke mně otočila zády a šourala se zpět na druhý konec kobky, vláčíc řetězy po kamenné podlaze. Šlapala jsem do schodů s hlavou tak plnou myšlenek, že mě z toho rozbolela – vzrušených, žalostných, bojácných myšlenek, všechny pomíchané dohromady; třepotaly se jako ptáci v zavřeném pokoji.

Měsíc březněn se změnil na dubněn a jarní dny pomalu míjely. Otčím držel čarodějnici stále pod zámkem. Jestli od ní něco chtěl, nechťela mu to dát. Mnohokrát jsem ji navštívila, přestože však byla svým způsobem hodná, hovořila se mnou jen o bezvýznamných věcech. Často mě žádala, abych jí vylíčila, jak ráno vypadala jinovatka na zemi, jací ptáci posedávají po stromech a jak zpívají, neboť ve své hluboké cele bez oken, vytesané přímo do skály útesu, nemohla z vnějšího světa vidět ani slyšet zhora nic.

Nevím, proč mě tak přitahovala. Jako kdyby vlastnila klíč k mnoha tajemstvím – k otčimově šílenství, smutku mé matky i k mým obavám, že mé nově poznané štěstí nespočívá na pevných základech.

Ačkoliv jí otčím dával stravu a nedovolil, aby s ní bylo špatně zacházeno – tedy kromě skutečnosti, že je uvězněná – čarodějnice viditelně hubla a pod očima měla kruhy tmavé jako modřiny. Chřadla nedostatkem svobody jako divoké zvíře v kleci, slábla ve svém neštěstí. Pouhý pohled na ni mě bolel, jako bych přišla i o svou svobodu. Pokaždé jsem ji nacházela vyčerpanější a slabší; připomínalo mi to bolest matčiných posledních, strašných dnů. Opouštěla jsem její kobku a hledala si opuštěné místo, kde bych se mohla vyplakat. Ani čas, který jsem si ukradla pro Tellarina, nedokázal můj smutek zaplašit.

Byla bych otčima nenáviděla za to, co jí působí, ale i on vypadal den ode dne nemocnější, jako by byl také uvězněn v jakémsi zrcadlovém obraze její vlhké cely. Otázka, o níž se čarodějnice zmínila, musela Sulise zoufale pronásledovat – ačkoliv to byl slušný člověk, připravil kvůli tomu tu ženu o svobodu –, tak zoufale, že v noci takřka nespál, bděl až do rozbřesku a četl nebo si mumlal sám pro sebe v jakémsi vytržení. Netušila jsem, o jakou otázku jde, ale začala jsem se bát, že on i čarodějnice kvůli ní zemřou.

Jedinkrát jsem sebrala odvalu, abych se otčima zeptala, proč ji uvěznil. Tehdy se zahleděl na oblohu nad mou hlavou, jako by právě získala zcela novou barvu, a odpověděl: "Na tomto hradě je příliš mnoho dveří, děvče. Otevřeš jedny, pak další a zjistíš, že jsi tam, kde jsi začala. Nemohu najít cestu."

Měla-li to být odpověď, pak jsem ji neporozuměla.

Nabídla jsem čarodějnici smrt a ona mi oplátila proroctvím.

Strážní na hradbě vnitřní pevnosti oznamovali půlnoc, když jsem vstala z postele. Ležela jsem již velmi dlouho, ale spánek nepřicházel. Zabalila jsem se do nejteplejšího pláště a vyklouzla na chodbu. Přes dveře otčímova pokoje jsem slyšela jeho hlas, jako by tam rozprávěl s návštěvníkem. Pociťovala jsem osten bolesti, neboť jsem věděla, že je sám. Takhle pozdě hlídal vězení pouze starý chromý voják, který se ve spánku ani nepohnul, když jsem kolem něj prošla. Pochodeň v držáku na stěně téměř dohořela, na první pohled jsem čarodějnicí ve tmě vůbec nerozeznala. Chtěla jsem na ni zavolat, ale nevěděla jsem, co bych řekla. Obrovská masa spícího hradu na mě drtivě doléhala. Konečně zacinkaly těžké řetězy. "Jsi to ty, dcerko?" Její hlas zněl velmi slabě. Po chvíli se zdvihla a přišourala se blíž. I ve slaboučkém světle vypadala, jako by měla na jazyku smrt. Ruka mi vyjela k váčku, jenž mi visel na krku. Dotkla jsem se zlatého Stromu v tiché modlitbě a ucítila přitom obrysy zahnutého předmětu, který jsem u sebe nosila ode dne, kdy zemřela matka. V tu chvíli jako by mě obklopilo jakési světlo, zcela odlišné od mihotavého poblikávání loučí; vytáhla jsem dračí dráp a podala jí ho přes mříž. Čarodějnice si ho vzala a pozdvihla obočí. Opatrně jej převrátila na dlani a smutně se usmála. "Otrávený soví pařát. Jak příhodné. Mám ho použít na své věznitele? Nebo na sebe?" Bezmocně jsem pokrčila rameny. "Chtěla jsi svobodu," vysoukala jsem ze sebe. "Ale ne takhle, dítě," řekla. "Alespoň ne teď. Už jsem se vzdala – nebo lépe řečeno, uzavřela jsem obchod. Souhlasila jsem, že dám tvému otčímovi, co chce – co si myslí, že chce – výměnou za svobodu. Musím zase vidět a cítit oblohu." Jemně mi dráp vrátila. Zírala jsem na ni; touha vědět víc mě přímo sžírala. "Proč mi nechceš prozradit své jméno?" Další smutný úsměv. "Protože své skutečné jméno neříkám nikomu. Protože jakékoliv jiné jméno by bylo lživé." "Tak alespoň to lživé." "Namouduši podivné sídlo! Dobrá. Lidé ze severu mi říkají Valada." Převalila jsem jméno po jazyku. "Valada. Propustí tě teď?" "Brzy, pokud bude ujednání dodrženo oběma stranami." "Čeho se ujednání týká?" "Je to špatné ujednání, pro všechny." Všimla si, jak se tvářím. "O něčem takovém si nepřej nic vědět, opravdu. Někdo kvůli tomu šílenství přijde o život – vidím to tak zřetelně jako teď tebe." Srdce mi sevřela ledová pěst. "Někdo přijde o život? Kdo?" Ve tváři se jí objevil strhaný výraz; pochopila jsem, že stát s těžkými okovy ji vysiluje. "Nevím. A ve slabé chvíli jsem ti toho už řekla příliš, dcerko. Tohle není nic pro tebe." Poslala mě pryč, ještě zmatenější a zbědovanější. Čarodějnice bude volná, ale někdo zemře. O jejích slovech jsem nepochybovala – při pohledu do těch planoucích, smutných očí by nepochyboval nikdo. Vracela jsem se do své ložnice a chodby vnitřní pevnosti mi připadaly jako zcela nový, cizí, neznámý svět.

City, jež jsem chovala k Tellarinovi, byly stále nesmírně silné, leč po čarodějčině proroctví mě zachvátilo takové zoufalství, že naše láska byla spíš jako oheň, který činí chladnou místnost obyvatelnou, než hřejivé slunce, jak tomu bylo dřív. Nemít můj voják vlastní starosti, byl by si toho jistě všiml. Chlad v mých útrokách se změnil v mráz nehlubší zimy, když jsem zaslechla Tellarina hovořit s Avallesem o tajném poslání, jež jim uložil lord Sulis a jež mělo něco do činění s čarodějnicí. Jen těžko se dalo odhadnout, o co šlo – můj milovaný ani jeho přítel sami neznali všechny Sulisovy plány, navíc hovořili pouze mezi sebou a k uším skrytého posluchače se toho mnoho nedoneslo. Usoudila jsem, že otčímovy knihy nějak naznačily, že se přiblížil čas jakési významné události. Mají postavit či najít ohnivou hranici. Budou muset vykonat krátkou cestu v noci, ale neřekli – možná to ani nevěděli – které noci. Můj milý i Avalles byli tou vyhlídkou bezpochyby rozrušeni. Jestli jsem měla obavy dřív, kdy jsem měla za to, že největší nebezpečí hrozí mému ubohému, pomatenému otčímovi, tak teď jsem přímo omdlávala hrůzou. Jen stěží jsem přetrpěla zbytek dne. Zcela mě pohlcovaly představy, co by se mému Tellarinovi mohlo stát. Vyšívání mi vypadlo z ruky tolikrát, že mi ho Ulca nakonec vzala. Večer jsem celé hodiny nemohla usnout, a když se mi to podařilo, probudila jsem se udýchaná a roztřesená ze sna, v němž Tellarina zachvátily plameny a já na něj nemohla dosáhnout. Celou noc jsem se převalovala na lůžku. Jak bych svého milého mohla ochránit? Varování mu nepomůže. Byl tvrdohlavý a navíc věřil jen tomu, čeho se mohl dotknout; tudíž bylo jasné, že slovům čarodějnice by velkou váhu nepřikládal. A i kdyby ano, co by mohl dělat? Odmítnout rozkaz lorda Sulise kvůli varování tajné milenky? Ne, bylo by zbytečné Tellarina přemlouvat, aby nikam nejezdil – o věrnosti ke svému pánovi se zmiňoval téměř stejně často jako o citech, jež choval ke mně. Zmítal mnou strach i zvědavost. Co má otčím v plánu? Co vyčetl ze svých knih, že je ochoten riskovat život nejen svůj, ale i mého milého? Žádný z nich by mi nic neprozradil, to bylo jasné. I čarodějnice poznamenala, že to není nic pro mě. Pokud chci na něco přijít, budu se k tomu muset dopídit sama. Rozhodla jsem se, že nahlédnu do otčímových knih, které přede mnou i ostatními ukrýval. Kdysi by to bylo zcela nemožné, ale nyní – vzhledem k tomu, že celé noci četl, psal a mumlal si – jsem věřila, že když usne, spí jako zabitý.

Hned druhého dne časně zrána jsem se vkradla do otcových komnat. Už dávno poslal pryč všechny sloužící a hradní obyvatelé se neodvažovali zaklepat na jeho dveře, pokud si je sám nepřivola. Všechny komnaty, až na mé a otcovy,

byly prázdné.

Ležel natažený na lůžku a hlava mu visela přes okraj pelesti. Kdybych nevěděla, jak střídme žije, z těžkého oddychování a rozházených přikrývek by člověk mohl nabýt dojmu, že se opil do nemoty, ale Sulis si jen zřídka dopřál byt' jen jediného poháru vína.

Klíč k zamčeným truhlám mu visel na šňůře kolem krku. Když jsem mu ho přepatrně vytahovala zpod košile, nemohla jsem si nevšimnout, oč šťastněji ve spánku vypadá. Svrastělé čelo měl uvolněné a ústa mu nesvírala grimasa citového rozrušení, která mu obvykle křivila obličej. Přestože jsem jej nenáviděla za to, co provedl čarodějníci Valadě, v té chvíli mi ho bylo líto. Možná se ho v poslední době zmocnilo nějaké šílenství, ale býval to svým způsobem laskavý člověk. Pohnul se a něco nesrozumitelného zamumlal. S bušícím srdcem jsem mu šňůru s klíči co nejrychleji přetáhla přes hlavu.

Našla jsem truhly, odemkla je a začala zkoumat otčímovy zakázané knihy; tiše jsem jednu po druhé prolistovávala, přičemž jsem naslouchala, jestli se zvuk jeho dechu nemění. Většina svazků byla napsána jazyky, jimž jsem nerozuměla, dvě dokonce písmem, které jsem ani neznala. Ty, které jsem dokázala rozluštit, podle všeho obsahovaly buď příběhy o bájných lidech, nebo vyprávění o Vysoké tvrzi z dob Seveřanů.

Uplynula skoro hodina, než jsem narazila na nesvázanou knihu nadepsanou Spisy Vargellise Sulise, sedmého pána rodu Sulisů, nyní vládce Suleánského Domu v exilu. První stránky hustě zaplňovalo otčímovo úhledné písmo, které však s postupem doby ztrácelo na úpravnosti, až k posledním stránkám, jež jako by psalo dítě.

Vyděsil mě zvuk z postele, ale to otčím pouze zasténal a převálil se na bok. Listovala jsem knihou co možná nejrychleji. Vypadalo to, že to je poslední díl celoživotních zápisků – data na začátku odpovídala době, kdy jsme se přistěhovali na Vysokou tvrz. Velké množství stránek bylo věnováno úkolům, které bylo nutno provést při přestavbě, a důležitým soudům, které Sulis rozhodl jako vládce tvrze a přilehlých pozemků. Našla jsem i záznamy osobního ražení, ty však byly krátké a stručné. Onen strašný den před třemi léty byl zaznamenán pouze slovy "Cynethrith zemřela na prsní horečku. Bude pohřbena na útesu."

Jediná zmínka o mně byla větička zpřed několika měsíců – "Breda dnes šťastná." Pripadalo mi zvláštní, že si toho můj zasmušilý otčím vůbec všiml a zapsal si to.

V zápisech z nedávné doby se již neobjevovaly téměř žádné záznamy, týkající se domácích či vládních záležitostí, tak, jak o ně Sulis ztrácel zájem. Místo toho se stále častěji objevovaly odkazy na to, co patrně vyčetl z knih – například "Plesinnen tvrdí, že Smrtelnost je v Bohu trávena stejně jako Plamen trávi Snítku či Větev. Jak tedy..." zbytek byl rozmazaný – jedno slovo snad mohlo být "hřeby," dál jsem už rozluštila jen "Svatý Strom". V dalších poznámkách se objevoval výčet několika "Dveří," jež se nacházely u někoho jménem Nisses, pokaždé s vysvětlením, které mi nevysvětlovalo nic – "Přemístěny," stálo vedle jedněch, nebo "z Času, kdy neměly funkci," či dokonce "Setkání s Temným Tvorem."

Až na posledních dvou stránkách jsem našla zmínky o ženě v kobce pod trůnním sálem.

"Konečně od ženy jménem Valada získal Slovo," četla jsem otčímovo neúpravné písmo. "Nikdo na Sever od Perdruinu nemá Vědomost o Černém Ohni. Je nutno přinutit ji, aby prozradila, co ví." Pod tím záznam z dalšího dne, snad ještě nečitelnější, "Čarodějnice odmítá, ale já už nechci žádný další Neúspěch jako v předvečer Elysiamansy. Noc Kamenů bude další Čas Silných Hlasů pod Tvrzí. Zdi budou Tenké. Ukáže mi cestu Černého Ohně, jinak není Naděje. Buď ona odpoví, nebo Smrt."

Opřela jsem se a pokoušela se v tom najít nějaký smysl. To, co otčím plánoval, se odehraje už brzy – Noc Kamenů je poslední dubněnová noc, a nastane už za pár dní. Z jeho zápisků jsem nedokázala odhadnout, jestli čarodějníci hrozí stále ještě nebezpečí – chtěl ji zabít, pokud selže, nebo pouze pokud se ho bude pokoušet podvést? – nepochybovala jsem však, že takzvaný Černý Oheň bude nebezpečný pro všechny, hlavně pro mého vojáka Tellarina. Otčím opět nešťastně zasténal ze spánku. Zamkla jsem knihy a vyplížila se z komnaty.

Celý den jsem byla rozrušená a jako v horečce, ale tentokrát to nebylo láskou. Hrozila jsem se toho, co se stane s mým milým, a bála jsem se o otčíma i o Valadu, ale to, co jsem věděla, jak jsem na to přišla, jsem nesměla prozradit nikomu. Poprvé od chvíle, kdy mě můj voják políbil, jsem se cítila sama. Tížila mě tajemství a na rozdíl od Sulise jsem ani neměla deník, kterému bych se svěřila.

Budu je sledovat, rozhodla jsem se nakonec. Budu je sledovat až k místu, o němž otčím hovořil, hluboko pod tvrzí, kde jsou stěny tenké a hlasy silné. Zatímco budou hledat Černý Oheň, já budu dávat pozor. Budu je chránit. Budu jejich anděl.

Konečně nadešla Noc Kamenů.

I kdybych se to nedočetla v otčímových zápiscích, myslím, že bych poznala, že se chystají pátrat po Černém Ohni, neboť Tellařin byl celý nesvůj. Přestože mi neřekl nic, když jsme spolu leželi v mé ložnici, vycítila jsem jeho úzkost z toho, co se bude v noci dít. Byl však mému otčímovi zavázán ctí a krví, a neměl tedy na vybranou.

Když jsem mu políbila ucho a vjela prsty do vlasů, osopil se na mě: "Nemůžeš nechat chlapa na pokoji, děvče?"

"A proč jsi ty chlap a já jen děvče?" pošádila jsem jej, předstírajíc bezstarostnost, k níž jsem ovšem měla daleko.

"Jsme si věkem tak vzdálení? Nedala jsem ti snad to, co ze mě činí ženu?"

Můj voják byl však celý našťetěný a nerozpoznal v mých slovech lásku.

"Ta, která neodejde, když je požádána, dokazuje, že je ještě dítě. A já jsem muž, protože nosím vojenský odznak a protože na rozkaz svého velitele položím život."

Tellarin byl o pět let starší a tehdy mě ten věkový rozdíl přiváděl v úžas a jeho rovněž, ale dnes mám za to, že všichni muži jsou mladší než jejich ženy, zvlášť když jde o jejich čest.

Zíral na strop a jeho tvář pomalu vážněla; poznala jsem, že myslí na to, co musí té noci udělat. I já měla strach, proto jsem ho lehoučce políbila a poprosila, ať se nezlobí.

Když s mnoha omluvami, jež měly zamaskovat jeho skutečný úkol, odešel, začala jsem se také chystat na cestu. Svůj nejteplejší plášť a šest silných svíček jsem měla schované tak, aby je Ulca ani jiné služebné nenašly. Oblečená a připravená jsem pohládila matčin zlatý Strom na své hrudi a pomodlila se za bezpečí všech, kdo se mnou půjdou do temnoty.

Noc Kamenů – poslední dubněnová noc, předvečer máje, temný čas, kdy podle pověstí vycházejí přízraky, dokud je kuropění nezazené zpět do hrobů. Následovala jsem svého milého s ostatními tmavou, tichou Vysokou tvrzí. Zmocnil se mě pocit, že velký hrad nespí, že pouze zadržuje dech a vyčkává.

Pod Andělskou věží je schodiště, a právě tam zamířili. O tomto schodišti jsem se poprvé dozvěděla právě té noci, kdy jsem stála zahalená do tmavého pláště a naslouchala ze stínu zdi naproti věži. Ti, jež jsem sledovala, byli čtyři – otčím, Tellarin s přítelem Avallesem a Valada. Navzdory dohodě měla ruce stále spoutané řetězy. Rozesmutnělo mě, že ji drží jako nějaké zvíře.

Dělníci, kteří opravovali věž, zakryli otvory v podlaze hrubými prkny – snad aby do nich nikdo nespádl, snad aby uzavřeli veškeré vchody do hlubin hradu. Objevily se dokonce návrhy, že by se měly nadobro zazdít, aby tudy nemohlo vystoupit nic, co by rušilo spánek bohobojných lidí.

Kvůli tomu jsem před vnější branou věže čekala poněkud déle, neboť mi bylo jasné, že otčímovi a jeho dvěma vojákům bude chvíli trvat, než prkna odstraní. Skrývala jsem se ve stínu hradeb, vnitřní pevností se proháněl vítr, a já přemýšlela o Andělovi, stojícím na vrcholku věže, o postavě začernalé špinou staletí, kterou nedokázal očistit žádný déšť, mírně vychýlené do strany, jako by ztrácela rovnováhu. Kdo to mohl být? Některá z nebeských světic? Bylo to znamení – bděla nade mnou, jako já hodlala strážit Tellarina a jeho společníky? Vzhledla jsem, ale vrchol věže tonul ve tmě.

Konečně jsem vzala za kliku dveří do věže a shledala, že závora zůstala odsunutá. Doufala jsem, že je to znamení, že nade mnou Anděl skutečně drží ochrannou ruku.

Dovnitř věže měsíční světlo nedosáhlo. Ještě ve vchodu jsem tedy zapálila svíčku – od troudu, který už skoro dohořel. V kamenné vstupní síni zněly mé kroky hrozně hlasitě, ale nebyl tu nikdo, kdo by se ptal, co tu hledám. Po otčímovi nebylo ani slechu.

Na okamžik jsem se zastavila před širokým točitým schodištěm, které se vinulo vzhůru, a ponořila se do představ, co asi dělníci najdou, až vyvezou všechnu suť a dostanou se až nahoru – a nevím to dodnes, neboť ani po všech těch dlouhých letech není ta mravenčí práce hotová. Nejspíš se toho nedožiji. Objeví poklady, jež zanechal bájný lid? Nebo jen ztrouchnivělé kosti?

I kdyby se té osudové noci nepříhodovalo vůbec nic, Andělská věž by mě stejně znepokojovala, jako znepokojovala celý hrad i ve svém dlouhém stínu přilehlou krajinu. Myslím, že žádný smrtelník nikdy neodhalí všechna její tajemství.

Kdysi se mi zdál sen, že mi otčím uložil vyčistit Anděla z věže, ale ať jsem se snažila sebevíc, nemohla jsem špinu z jeho rukou a tváře sedřít. Otčím mi řekl, že za to nemůžu, že kdyby Bůh chtěl, abychom Andělovu tvář spatřili, byl by mi dal víc síly, ale mě ten neúspěch stejně rozplakal.

* * *

Přesunula jsem se od vchodu dál, kde v podlaze zelo několik zubatých otvorů. Snažila jsem se představit, co mohlo tak dokonale rozdrtit kameny a přitom nepoškodit věž samotnou. Nebylo snadné následovat otčíma; slézala jsem po suti a pokaždé jsem se musela předklonit a postavit někam svíčku, abych měla obě ruce volné. Litovala jsem, a ne naposled, že jsem si obula jen lehké boty. Spouštěla jsem se níž a níž, odírala jsem si nohy a trhala šaty, až jsem sešplhala na hromadu drti, která tvořila dno jámy. Vzdálenost mezi dnem a nádvořím vnitřní pevnosti musela být alespoň šestkrát větší, než jsem měřila. Uprostřed suti se jako otevřená tlama šklebila velká černá díra, jež mě chtěla spolknout. Opatrně jsem k ní přikročila a zaslechla odtud zvuk; věděla jsem, že to musí být hlasy mých předchůdců, byť zněly velmi podivně.

Několik velkých balvanů bylo odsunuto stranou a za nimi byl vidět vrcholek bílého schodiště, utápějícího se ve stínu. Zaslechla jsem další hlas, který se smál. Nepatřil nikomu, koho bych znala.

I po všem, k čemu došlo v předchozích dnech, jsem nikdy necítila větší strach, ale můj Tellarin byl tam někde dole v temnotě. Přehléhla jsem se znamením Stromu a vkročila na schodiště.

Nejprve jsem po nich nemohla najít jedinou stopu.

Sestupovala jsem dolů a světlo mé svíce pouze podporovalo dojem, že schodišťová šachta je tlama, která mě pohltí, ale pouhý strach mě od mého milovaného zapudit nemohl – spíš mě ještě popoháněl. Spěchala jsem dál, až mi připadalo, že musím být už tak hluboko, jak vysoko se nad hradem tyčí Andělská věž, ale pořád jsem je ještě nedoháněla.

Ať to byl nějaký sluchový klam nebo větry, které se podle pověstí prohánějí jeskyněmi útesů nad Královským jezerem, neustále jsem slyšela neznámé hlasy. Některé byly tak blízko, že kdybych neměla svíčku, byla bych přesvědčená, že stačí natáhnout ruku a mohla bych se dotknout toho, kdo šeptal, ale mihotavé světlo odhalovalo pouze prázdné schody. Hlasy švitořily, někdy zpívaly, měkkým, smutným jazykem, který jsem nedokázala určit.

Věděla jsem, že bych měla být vyděšená, že bych se měla otočit a prchat zpátky do měsíčního světla a na čerstvý vzduch, ale ačkoliv mě nehmotné hlasy naplňovaly hrůzou, necítila jsem z nich žádnou zlobu. Jestli to byly přízraky, pak nejspíš ani nevěděly, že tam jsem. Jako by hrad hovořil sám k sobě, jako stařec někde u krbu, ztracený ve

vzpomínkách na dny dávno minulé.

Schodiště končilo na široké podestě, z níž vedly dveře na obě strany, a já si bezděky vzpomněla na "dveře", o nichž se otčím zmiňoval ve své knize. Přemítala jsem, kudy se mám vydat a při tom jsem si prohlížela reliéfy na stěnách, jemné šlahouny a květy, jaké jsem nikdy předtím neviděla. Nad jedněmi dveřmi seděl na větvi stromu slavík. Nad druhými byla rovněž větev – vlastně, jak jsem zjistila, byly to větve z jedné koruny, vytesané na stropě přímo nade mnou, jako bych já byla kmenem toho stromu. Po větvi nad druhými dveřmi se vinul had. Zachvěla jsem se a už jsem se obracela ke dveřím se slavíkem, když se ze tmy ozvala slova.

"... jestli jsi mi lhala. Já jsem trpělivý muž, ale..."

Byl to můj otčím, a i kdybych snad ten slabý hlas nepoznala, prozradila by ho slova, neboť tato užíval často. A byla to pravda – on byl trpělivý. Pripomínal jeden z těch velkých kamenů z kruhů na vrcholu kopců, chladný a tvrdý, neochotný ke zbrklosti; rozechřival se teprve, když na něj celé dlouhé léto pražilo slunce. Občas jsem mívala pocit, že bych o něj musela přerazit hůl, aby se otočil a opravdu se na mě podíval.

To udělal podle mého názoru pouze jednou – tenkrát, kdy mi řekl, že mu všechno vzali. Ale teď jsem věděla, že se na mě musel podívat i jindy, snad na mé tváři zahlédl úsměv, když jsem od svého milého dostala polibek nebo dárek, a do knihy si zapsal:

"Breda dnes šťastná."

Otčímova slova zazněla z druhých dveří. Zapálila jsem další svíčku, přilepila ji na první, která vyhořela téměř až ke svícnu, a vydala se za Sulisovým hlasem dveřmi s hadem.

Sestupovala jsem hloub a hloub – snad už celé hodiny, svažitými, pustými chodbami, jež se kroutily jako zamotaný provaz. Světlo svíčky dopadalo na kámen, který musel být mnohem starší než ten nahoře, vypadal však jako nový. Tu a tam se chodby rozšiřovaly do velkých místností plných prachu a suti, se stropy tak vysokými jako v největších sálech Nabbanu, o nichž jsem slyšela. Reliéfy byly tak jemné, tak dokonalé, že připomínaly skutečnou přírodní scénérii – ptáky, rostliny, stromy – proměněné v kámen nějakým kouzlem, jaká se často vyskytovala v matčiných nebo Ulčiných vyprávěních.

Připadalo mi úžasné, že celý tento svět spočíval ve své podzemní kryptě pod námi celou dobu, co jsme žili na Vysoké tvrzi, i celá staletí předtím. Bylo mi jasné, že hledím na prastarý domov bájněho lidu. I přes všechny zkazky, i přes důkaz v podobě Andělské věže jsem neměla potuchy, že dokázali zpracovávat kámen tak, aby se pěníl jako voda a blyštěl jako led, aby se pnul ve vysokých štíhlých obloucích jako nejtenčí vrbové proutky. Opravdu je Seveřané všechny pobili? Poprvé mi to vše začalo částečně docházet, a v útrokách se mi rozlil mrazivý děs. Tvůrci této nádhery jsou povraždění a jejich domovy opanovali jejich vrazi – žádný div, že je hrad plný neklidných hlasů. Žádný div, že Vysoká tvrť podlomila svým tísnivým smutkem každého, kdo v ní bydlel. Náš dnešní hrad byl vybudován na základech prastaré vraždy. Byl vystavěn na smrti.

Tato myšlenka mi nedávala pokoj. Začala se mísit se vzpomínkou na šilený pohled mého otčima, na čarodějnici v okovech. Ze zla nemůže vzejít žádné dobro, to mi bylo jasné. Určitě ne bez obětí. Ne bez krve a vykoupení.

Můj strach se opět prohloubil.

Mírumilovní sice dávno odešli, ale já zjišťovala, že jejich velký dům zůstal živý.

Spěchala jsem stále hloub ve šlépějích otčima a jeho společníků, otištěných ve staletém prachu, když tu jsem náhle shledala, že jsem špatně odbočila. Chodba končila závalem, ale když jsem se vrátila na nejbližší křižovatku, po otiscích bot nebylo ani památky a ani já si na toto místo vůbec nevzpomínala, jako by se celý hrad nějak posunul. Zavřela jsem oči a snažila se zachytit zvuk Tellarinova hlasu, neboť jsem si byla jistá, že mé srdce by ho slyšelo i přes všechny skály Erkyneu. Doléhalo však ke mně pouze přízračné mumlání, poletující jako podzimní vítr, plné vzdechů a šelestu.

Zabloudila jsem.

Teprve teď mi začalo svítat, do čeho jsem se to já hloupá pustila. Vydala jsem se někam, kde jsem neměla co dělat. O tom, že tu jsem, nevěděla živá duše, a až mi dohoří poslední svíčka, zůstanu ztracená v temnotě.

Do očí mi vhrkly slzy, ale hned jsem je otřela. Žádný pláč mi nevrátil ani otce ani matku. Nepomůže mi ani teď.

Pokusila jsem se dostat někam, kde bych narazila na své stopy, ale hlasy kolem mne poletovaly jako neviditelní ptáci a zanedlouho jsem už jen slepě bloudila. Zmatená zvuky a mihotavými stíny jsem se dvakrát téměř zřítla do širokých trhlín v podlaze chodby. Do jedné jsem kopl kámen, který padal tak dlouho, aniž by na cokoli narazil, že jsem už nevydržela poslouchat.

Připadalo mi, že na mě temnota padá stále víc. Možná bych tu zbloudila navždy – stala se členem šeptajícího sboru – kdybych čirou náhodou či možná řízením osudu nezabočila do další chodby, kterou jsem nepoznávala, a neocitla se na vrcholu dalšího schodiště, odkud ke mně ze tmy dolehl Valadin hlas.

"... žádná armáda nebo urozené dvořanstvo, kterým bys mohl poroučet, lorde Sulisi. Ti, kdo tu žili, jsou mrtví, ale jejich obydlí žije. Musíš brát to, co je..."

Jako by mi přímo četla myšlenky. Když jsem slyšela vlastní černé obavy vyslovené nahlas, zachvěla jsem se, ale hned jsem se vydala za zvukem ve strachu, že pokud mi opět zmizí, už nikdy žádný známý hlas neuslyším.

Měla jsem za to, že minula další hodina, ačkoliv jsem se už v tísnivé tmě pohybovala tak dlouho, že jsem pojem o čase ztratila. Můj milý i ostatní se téměř sami proměnili v duchy: vznášeli se kdesi přede mnou jako pampeliškové chmýří,

stále mimo můj dosah.

Schody se stáčely stále hlouběji; v matném světle třetí a čtvrté svíčky jsem tu a tam letmo zahlédla ohromné prostory, jimiž jsme sestupovali, patro za patrem, jako bychom putovali jednotlivými vrstvami nebes. Občas, když se plamen svíčky zamihotal, jsem měla pocit, že vidím i něco dalšího. Na okraji zorného pole ruiny jako by ožívaly. Zažila jsem okamžiky, kdy přízračné hlasy zhmotněly a stíny získávaly obrysy. Když jsem přivřela oči, téměř jsem viděla tyto ponuré síně plné veselých, pestře oděných lidiček.

Proč Seveřani sprovodili takovou krásu ze světa? A jak mohli být ti, kdo něco takového dokázali postavit, poraženi pouhými smrtelníky, jakkoliv krvežíznivými a boječtivými?

V hloubce vykvetlo žlutočervené světlo, v němž se zdálo, že se lesklé kamenné schody chvějí. Vteřinku jsem myslela, že je to další šálení zraku, ale pak jsem zaslechla hlas svého milého z takové blízkosti, že kdybych chtěla, mohla bych jej políbit.

"Nevěřte jí, Výsosti," naléhal Tellarin a v hlase mu zazníval strach. "Zase lže."

Zalil mě pocit štěstí, ale zároveň se mi vrátila ostražitost. Zakryla jsem plamen svíčky dlaní a pospíchala co nejtíšeji dolů. Jak hlasy sílily a já viděla, že světlo, jež jsem zahlédla, vydává jejich pochodně, zhasila jsem svíci. Byla jsem sice ráda, že jsem je objevila, ale oni by mou radost dozajista nesdíleli.

Plížila jsem se blíž, ale stále jsem Tellarina ani ostatní neviděla, neboť mi ve výhledu bránilo něco jako oblak kouře.

Teprve když jsem došla až na konec schodiště a neslyšně vstoupila do velké místnosti, rozeznala jsem čtyři postavy.

Stály uprostřed sálu tak rozměrného, že ani světlo jejich pochodní nedosáhlo až do nejzazších koutů. Před nimi se tyčilo to, co jsem pokládala za sloup kouře. Ještě pořád jsem to dobře nerozeznávala, třebaže pochodně hořely těsně vedle, ale vypadalo to jako ohromný strom s černými listy a kmenem. Celý strom se utápěl ve stínu, bylo možné rozpoznat jen obrysy. Stín, něco jako mlha, která halí vrcholky kopců za zimního jitra, ale nebyla to mlha, v níž se strom skrýval. Byla jsem si jistá. Byla to čirá Temnota.

"Musíš se rozhodnout, jestli budeš poslouchat mě nebo toho vojákáka," obrátila se čarodějnice na otčima. "Zopakuj ti to – jestli usekneš třebas i jediný lísteček, budete označeni jako plenitelé a nepovede se vám dobře. Copak to necítíš?"

"A já si myslím, že má Tellarin pravdu," prohlásil Avalles, ale v jeho hlase nebyla žádná velká jistota. "Chce nás ošálit."

Otčím odtrhl oči od stínu stromu a pohlédl na čarodějnici. "Pokud si nemůžeme vzít ani kus dřeva, proč jsi nás sem vodila?" zeptal se pomalu, jako by mu i pouhá slova působila námahu.

Ve Valadině hlase bylo slyšet, že se hoře usmívá. "Držel jsi mě v zajetí ve své vlhké hromadě kamení dva měsíce a chtěl ode mne pomoci se svými šílenými otázkami. Pokud nevěříš, že vím to, co vím, proč jsi mě spoutal a přivedl sem?"

"Ale co to dřevo...?"

"Neřekla jsem, že si nemůžeš vzít nic na podpal, řekla jsem, že jen blázen by se pustil do Velkého čarodějného dřeva se sekerou nebo nožem. Pod stromem jsou popadané uschlé větve, pokud máš dost odvahy si pro ně jít."

Sulis se obrátil na Avallese. "Běž posbírat nějaké dřevo, synovče."

Mladý rytíř zaváhal, pak otčímovi podal pochodeň a nejistě se vydal ke stromu. Sklonil se pod vnější větve a zmizel z dohledu. Po chvíli ticha se opět vypotácel ven.

"Je tam... hrozná tma," vydechl. Kolem očí měl bělavé skvrny. "A také tam něco je – asi nějaké zvíře. Slyšel jsem... jak dýchá." Podíval se na otčima. "Tellarin má lepší oči než já..."

Ne! chtěla jsem vykřiknout z úkrytu a prosit svého milovaného, aby se k němu nepřibližoval, ale otčím, jako by můj bezhlesý výkřik slyšel, zaklel a vrazil pochodeň Avallesovi zase do ruky.

"U Pelippy a její mísy!" utrousil Sulis. "Udělám to sám."

Těsně předtím, než vkročil mezi větve, jsem zaslechla, jak se listy rozšuměly, byť v sále žádný vítr nevál. Tiché šustění a praskání zesílilo, asi jak si otčímrazil cestu mezi silnějšími větvemi. Minuty ubíhaly; pak šelestění nabralo na síle.

Konečně se Sulis vynořil. Mírně se potácel a pod oběma pažemi nesl něco, co připomínalo dlouhé pruhy stínu, Tellarin s Avallesem mu vyšli vstříc, aby mu pomohli, ale on je zarazil. Potřásal hlavou, jako by utržil ránu. I v šeru jsem viděla, že je velmi, velmi bledý.

"Mluvila jsi pravdu, Valado. Žádná sekera, žádný nůž."

Pokynul Avallesovi a mému milému, aby z kamenů, poházených po zemi, postavili kruh. Vprostřed překřížil dvě větve, které přinesl, z vaku přidal trochu chrastí a pochodní čarodějné dřevo podpálil. Jak se podivný oheň rozhořoval, sál jako by potemněl, jako by ohniště nasávalo samotné světlo pochodní. Plameny ožívaly.

Šelestění temného stromu se utišilo. Všechno ztichlo – dokonce i oheň hořel neslyšně. S bušícím srdcem jsem postoupila blíž. Téměř jsem zapomínala, že se mám držet v úkrytu. Byl to skutečně Černý Oheň, který tu hořel na zapomenutém místě hluboko pod zemí, oheň, který hořel jako každý jiný, jeho plameny však otvíraly rány do samotné hmoty světa, rány tak temné jako obloha bez hvězd.

Vím, že to zní neuvěřitelně, ale tak jsem to viděla. Skrz plameny Černého Ohně jsem mohla vidět nikoliv to, co bylo za ohněm, ale dohlédnout kamsi jinam – zprvu do nicoty, pak se ale nad ohništěm začaly vydouvat barvy a tvary, jako by cosi obracelo vzduch naruby.

V ohni se zjevila tvář. Musela jsem sebrat veškeré síly, abych nevykřikla.

Cizinec, obklopený černými plameny, se nepodobal nikomu, koho jsem kdy viděla. Rysy jeho tváře byly jaksi nesprávné, bradu měl příliš štíhlou, velké oči mu ubíhaly šikmo vzhůru. Vlasy měl dlouhé a bílé, ačkoliv nevyhlížel nijak staře. Od pasu nahoru byl nahý a bledou, lesklou kůži pokrývaly hrozná jizvy, ovšem navzdory plamenům, v nichž ležel, to vypadalo, že popáleniny utrpěl již před delší dobou.

Černý oheň měnil tvar i tmy samotné. Vše kolem se prohnulo, jako by se celý svět napjal a rozechvěl jako zrcadlový odraz na mýdlové bublině.

Zdálo se, že muž v plamenech spí, byl to však děsivě neklidný spánek. Házel sebou a vrtěl se, dokonce si rukama kryl obličej jakoby před nějakým divokým útokem. Když konečně otevřel oči, byly temné jako stín, zahleděné kamsi, kam jsem nedohlédla, do temnoty mimo hranice ohně. Roztahoval ústa v němém, bolestném křiku; i přes jeho cizí vzezření, i přes strach, jenž mi zastavoval srdce, mě jeho utrpení dojímal. Pokud byl naživu, jak to, že jeho tělo mohlo tak hořet, a přitom ho plameny nestrávily? Pokud to byl duch, proč smrt neukončila jeho trápení?

Tellarin i Avalles poodstoupili od ohniště s vytřeštěnými očima, v nichž se zračil strach. Avalles se přezehnal znamením Stromu.

Otčím pohlédl na zkroucená ústa muže v plamenech i na jeho nevidoucí oči a otočil se k čarodějnici Valadě. "Proč s námi nehovoří? Udělej něco!"

Zasmála se svým pichlavým smíchem.

"Přál sis setkat se s nějakým Sithou, lorde Sulisi – s jedním z Mírumilovných. Přál sis najít dveře, ale některé dveře se neotevírají pouze na jiné místo, otevírají se i do jiné doby. Černý oheň ti našel jednoho z Bájného lidu ve spánku. Spí, ale i přes propast staletí tě může slyšet. Promluv s ním! Já udělala to, co jsem slíbila."

Sulis, zjevně otřesený, se obrátil k muži v plamenech. "Ty!" zavolal. "Rozumíš mým slovům?"

Hořící muž se opět zavrtěl, ale temné, nevidomé oči se otočily k otčimovi. "Kdo je to?" zeptal se a já měla dojem, že ten hlas nevnímám sluchem, že mi spíš zní přímo v hlavě. "Kdo se to prochází po Stezce snů?" Zjevení zdvihlo ruku, jako by se mohlo natáhnout přes průrvu věků a dotknout se nás. Utrpení v jeho tváři vystřídal na okamžik úžas. "Jste smrtelní! Ale proč přicházíte ke mně? Proč rušíte spánek Hakatriho z rodu Ročního tance?"

"Jsem Sulis." Díky rozechvělému hlasu zněl otčím jako prastarý muž. "Někteří mě nazývají 'Odpadlík'. Dal jsem v sázku vše, co mám – studoval jsem dlouhá léta – abych položil jednu otázku, na niž mohou odpovědět pouze Mírumilovní. Pomůžeš mi?"

Vypadalo to, že hořící muž neposlouchá. Opět zkroutil ústa a tentokrát už jeho bolestný křik zazněl nahlas. Pokusila jsem si zacpat uši, ale výkřik se mi již usadil v hlavě. "Ah, to pálí!" zasténal. "Pořád mě pálí červí krev – i ve spánku. I na Stezce snů."

"Červí krev...?" Otčím se zatvářil zmateně. "Drak? Co to říkáš?"

"Vypadala jako velký černý had," zamumlal Hakatri. "S bratrem jsme šli za ní do její hluboké sluje a bili jsme se s ní a zabili ji, ale já na sobě ucítil její žhavou krev a už nikdy nenaleznu klid. Při Zahradě, tak hrozně to bolí!" Zajíkl se a na okamžik ztichl. "Oba naše meče zasáhly cíl," pokračoval, téměř melodicky, jakoby slavnostním nápěvem, "ale můj bratr Ineluki měl štěstí. Unikl hroznému popálení. Černá, černá byla ta strašná krev, žhavější než plameny Stvoření! Bojím se, že ani smrt neutiší tu příšernou bolest."

"Umlkni!" vykřikl Sulis vztekale i ztrápeně zároveň. "Čarodějnice, je snad to kouzlo k ničemu? Proč mě neposlouchá?"

"Není to žádné kouzlo, jen to, co otevírá dveře," odpověděla. "Možná se Hakatri u dveří ocitl kvůli tomu, jak jej popálila dračí krev – na světě není nic, co by se podobalo krvi velkých červů. Myslím, že ho jeho rány udržují neustále poblíž Stezky snů. Polož mu své otázky, muži z Nabbanu. Odpoví ti právě tak, jako kterýkoliv jiný nesmrtelný, na nějž bychom narazili."

Teď už jsem to cítila – cítila jsem, že osud, který nás tu svedl dohromady, nás drží v pevném sevření. Zatajila jsem dech, lapená mezi strachem, který mi v hlavě vířil jako ledový víchr a dorážel na mě, abych nechala Tellarina Tellarinem a prchla, a nezkrotnou zvědavostí, proč se otčím odhodlal k tak neuvěřitelné schůzce.

Lord Sulis sklonil bradu na prsa, jako by teď, když konečně přišel čas, náhle přesně nevěděl, co říci. Konečně promluvil, zprvu rozechvěle, ale postupně získával na jistotě.

"Naše církve nás učí, že se v našem světě objevil Bůh ve formě Usirea Aedona, vykonal mnohé zázraky, uzdravil nemocné a chromé, až ho imperátor Crexis nechal pověsit na Popravčím stromě. Tohle všechno víš, Hakatri?"

Oči hořícího muže se opět stočily k Sulisovi. Neodpověděl, ale zdálo se, že poslouchá.

"Slib Aedona Vykupitele spočívá v tom, že všichni, kdož žijí, budou shromážděni – že smrt přestane existovat," pokračoval otčím. "A to je dokázáno tím, že on byl ztělesněním Boha na tomto světě, což je zase dokázáno zázraky, které vykonal. Ale já studoval mnohé spisy o tvých lidech, Hakatri. Takové zázraky, jaké činil Usires Aedon, mohli provést Sithové či dokonce někdo pouze napůl z krve nesmrtelných." Jeho úsměv připomínal umrlčí škleb. "Nakonec i mí nejzarputilejší kritici v Matce církvi souhlasí, že Usires neměl za otce člověka."

Sulis opět sklopil hlavu a hledal slova nebo možná sílu. Prudce jsem se nadechla – úplně jsem zapomněla dýchat.

Avalles a Tellarin stále beze slova zírali, ve tvářích se jim mísil strach s úžasem, ale obličej Valady tonul ve stínu.

"Obě mé ženy mi vzala smrt, obě předčasně," ozval se opět otčím. "Má první žena mi před smrtí dala syna, krásného syna jménem Sarellis, který zemřel v bolestech, protože šlápl na hřebík z podkovy – pouhý hřebík! – a dostal smrtelnou horečku. Mladí muži, kterým jsem velel, byli masakrováni po stovkách, po tisících, jejich mrtvolky se kupily na bitevních polích jako krunýře kobylek, a to vše jen pro malý kousek země tu či onde, leckdy i kvůli pouhopouhým slovům. Mí rodiče jsou mrtví, a tolik toho mezi námi zůstalo nevyřčeno. Každého, koho jsem opravdu miloval, mi ukradla smrt." Jeho chraplavý hlas získal na zneklidňující síle, jako by chtěl křikem rozvalit samotné hradby nebes.

"Matka církve mi káže věřit, že se s nimi opět setkám," pokračoval. "Káže mi slovy 'Pohled' na dílo Pána Usirea a buď utěšen, neboť jeho úkolem bylo ukázat, že ze smrti není třeba mítí strachu,' říkají. Ale jak si mám být jistý – já jim nedokážu jen tak uvěřit! Má církve pravdu? Uvidím opět své milované? Budeme žít dál? Vůdci církve mě nazvali kacířem a prohlásili za odpadlíka, protože jsem nepřestával zpochybňovat božství Aedona, ale prostě musím mít jistotu! Pověz, Hakatri, byl Usires z vašeho lidu? Je příběh o jeho božství jen lež, co nám má přinést spokojenost a kněžím bohatství?" Zamrkal, aby mu nevyhrkly slzy; kamennou tvář mu zružnily hněv a bolest. "I kdyby mě Bůh měl navždy

zatratit do pekla, musím to vědět – lžou nám o našem osudu?"

Třásl se tak silně, že když ustoupil o krok od ohně, zapotácel se a téměř upadl. Nikdo se ani nepohnul, kromě muže v ohni, který Sulise pozoroval prázdňma, temnýma očima.

Uvědomila jsem si, že i mě tečou slzy, a tiše jsem si je otřela. Pohled na opravdovou bolest, šířající otčima, byl jako rána nožem, ale cítila jsem i hněv. Všechno dělal pro tohle? Pro něco tak nepoznatelného nechával matku samotnou a téměř připravil sám sebe o život?

Uplynula dlouhá chvíle, během níž panovalo jen kamenné ticho. Pak promluvil Hakatri.

"Vy smrtelní jste se vždy mučili." Zamrkal a jeho tvář se pohybovala tak zvláštně, tak cize, že jsem se musela odvrátit.

"Mučíte se však nejvíc, když hledáte odpovědi na něco, na co žádné neexistují."

"Neexistují odpovědi?" Otčím se stále ještě třásl. "Jak to?"

Hoříci muž pozvedl ruku s dlouhými prsty v gestu, které jsem si dokázala vyložit pouze jako znamení smíru. "Neboť o tom, co je určeno smrtelným, my Zida'ya nic nevíme, stejně jako vy nevíte o naší Zahradě nebo o tom, kam se podějeme, až tento svět opustíme.

Poslouchej, smrtelný. Co kdyby váš mesiaš opravdu pocházel z rodu Děti úsvitu – dokazovalo by to nějak, že to tak váš Bůh nevybral? Dokazovalo by to, že slova vašeho Vykupitele jsou méně pravdivá?" Hakatri se zvláštním šarmem, připomínajícím mořského ptáka, potřásl hlavou.

"Řekni mi jen, jestli Usires pocházel z vašeho rodu," naléhal Sulis vyčerpaně. "Ušetři mě filozofování a prozrad' mi to! I já hořím! Bolest mě pronásleduje už celá léta!"

Tajemný cizinec ve svém kruhu černých plamenů počkal, až umlkne ozvěna otčímova hlasu, a poprvé se zdálo, že doopravdy vidí na druhou stranu propasti. Pak promluvil hlasem plným smutku.

"My Zida'ya víme jen málo o skutečných smrtelných a existují i tací z naší krve, kteří odpadli, jejichž konání je nám též skryto. Nedomnívám se, že váš Usires Aedon byl jedním z Děti úsvitu, ale víc ti říci nedokážu, smrtelný, ani nikdo další z mého lidu." Opět zdvihl ruku a spletl prsty do složitého, nesrozumitelného gesta. "Je mi líto."

Pak tvorem jménem Hakatri proběhla vlna křeče – snad se vracela bolest z popálení, kterou během doby, co otčímovi naslouchal, dokázal potlačit. Sulis již na víc nečekal, vykročil, rozkopl hoříci čarodějně dřevo do oblaku vířících jisker a s rukama na obličejích klesl na kolena.

Hoříci muž zmizel.

Po nekonečně dlouhé chvíli ticha se ozvala čarodějnice. "Do-stojíš teď svému závazku, lorde Sulisi? Řekl jsi, že pokud tě dovedu k jednomu z nesmrtelných, propustíš mě." Hlas měla bezbarvý, přesto v něm zaznívala jistá něha, jež mě překvapila.

Otčím promluvil tak zastřeně, že jsem mu téměř nerozuměla. "Sundej jí pouta, Avallesi. Už od ní víc nechci."

Uprostřed vši ponurosti a žalu jsem pocítila nával štěstí, když mi došlo, že navzdory mým předtuchám přežijí čarodějnice, můj milý a dokonce i zmučený otčím dnešní hroznou noc. Avalles začal odemykat Valadiny okovy, přičemž se mu ruce třáslы natolik, že skoro neudržel klíč, a já mohla chvíli snít o tom, že se strýci vrátí dobré zdraví, že Tellaxina odmění za odvalu a věrnost a že si s mým milovaným najdeme domov někde daleko od těchto větrných a strašidelných útesů.

Otčím náhle děsivě vykřikl. Pohlédla jsem na něj a viděla, jak se zhroutil na zem a celý se roztrásl pláčem. Záchvat žalu u přísného, uzavřeného Sulise byl svým způsobem tím nejděsivějším, co se této dlouhé, hrůzné noci zatím přihodilo.

Pak, když se výkřik začal jako ozvěna vracet od neviditelného stropu a lístky temného stromu se tiše rozšuměly, mě upoutalo ještě cosi jiného. Tam, kde stála čarodějnice, zápasily dvě postavy. Nejprve jsem se domnívala, že je to Avalles s Valadou, ale pak jsem si všimla, že čarodějnice stojí opodál a v jejích jasných očích se zračí překvapení. To Avalles s Tellarinem se do sebe zaklesli. Pochodně jim vypadly z rukou. Šokovaná a neschopná pohybu jsem sledovala, jak se skulili na zem. Vzápětí se objevila dyka, vztyčila se a bodla, a krátký zápas skončil.

Zakřičela jsem: "Tellarine!" a vyběhla k nim.

Vstal, oprašoval si nohavice a díval se, jak se vynořují ze stínu. Vypadal zaraženě, mohl to být strach nebo i překvapení.

"Bredo? Co tu děláš?"

"Proč na tebe záutočil?" vyhrkla jsem. Avalles ležel na zemi, zhroucený ve stále větší kaluži krve. "Byl to tvůj přítel!"

Neřekl nic. Políbil mě, pak se otočil a přešel k otčímovi, který se stále ještě choulil na zemi. Můj milý mu přiložil nůž na záda, uchopil jej za vlasy na zátylku a zvrátil mu hlavu, až na jeho slzami zbrocenou tvář dopadlo světlo pochodní.

"Nechtěl jsem Avallese zabít," vysvětloval můj voják částečně mně, částečně otčímovi. "Ale trval na tom, že půjde také, ze strachu, že bych si získal víc přízně jeho strýce." Zavrtěl hlavou. "Smutné. Ale pouze vaše smrt, Sulisi, mi byla uložena, a já čekal na tak dokonalou příležitost dlouho."

I přes bolestivou pozici se zvrácenou hlavou se otčím usmál; byl to ponurý úsměv.

"Ze kterého Sancellanu tě poslali?"

"Záleží na tom? Máte v Nabbanu víc nepřátel, než dokážete spočítat, Sulisi Odpadlíku. Jste kacír a schizmatik a jste nebezpečný. Měl jste si domyslet, že vás tu jen tak nenechají, abyste v téhle divočině budoval svou moc."

"Nepřišel jsem budovat žádnou moc," zachroptěl otčím. "Přišel jsem si pro odpověď na své otázky."

"Tellarine!" Snažila jsem se v tom všem najít něco, co by dávalo smysl. "Co to děláš?"

Jeho hlas o cosi zjemněl. "Tohle nemá s tebou a se mnou nic společného, Bredo."

"Ty jsi..." Nemohla jsem to vyslovit. Přes slzy jsem viděla místnost rozmazaně, jako předtím, když planul Černý oheň.

"Ty jsi... svou lásku jen předstíral? Měla ti to jen dopomoci, abys ho zabil?"

"Ne! K tomu jsem tě nepotřeboval, děvče – i tak jsem patřil mezi jeho největší důvěrníky." Přitáhl otčímovu hlavu ještě víc, až jsem se bála, že mu zláme vaz. "To, co mezi námi je, Bredo, to je dobré a opravdové. Odvezu si tě s sebou do

Nabbanu – budu bohatý a ty budeš má žena. Zjistiš, jak vypadá skutečné město, ne jako tahle kamenná, zaostalá díra." "Miluješ mě? Opravdu mě miluješ?" Chtěla jsem tomu věřit. "Tak mého otčima pust', Tellarine!" Zamračil se. "To nemohu. Jeho smrt mi byla uložena ještě předtím, než jsme se poznali, a to je úkol, který musím provést. Je to šílenec, Bredo! Po hrůzách dnešní noci, poté, co jsi viděla démona, kterého vyvolal nečistými kouzly, jistě chápeš, proč nesmí zůstat naživu."

"Nezabíjej ho, prosím. Prosím tě!"

Zvedl ruku, aby mě utišil. "Přisahal jsem svému pánu v Nabbanu. Vykonat to musím, a pak budeme oba volní." Ani zvývání ve jménu lásky jej nedokázalo zadržet. V naprostém zmatku, neschopná dohadovat se s mužem, který mi přinesl tolik radosti, jsem se otočila k čarodějnici v naději, že něco udělá – ale Valada byla pryč. Vzala si zpět ztracenou svobodu a nechala nás tu, abychom se třeba vzájemně povraždili, pokud budeme chtít. Měla jsem dojem, že jsem ve tmě zahlédla pohyb, ale to byl jistě jen další duch, který se na tichých křídlech vznášel nad schodištěm.

Lord Sulis mlčel. Nevzpíral se, čekal na smrt jako starý býk na porážku. Když polkl, kůže se mu na krku tak napjala, že mi z toho opět vyhrkly slzy. Můj milý mu přiložil nůž na hrdlo. Udělala jsem klopýtavý krok. Sulis na mě pohlédl, ale stále ještě nic nefekl. Pokud se v jeho očích něco skrývalo, ponořilo se to tak hluboko, že jsem nezachytila ani náznak.

"Řekni mi ještě jednou, že mě miluješ," žádala jsem, když jsem přistoupila až k němu. Při pohledu na jeho tvář, v níž se mísil strach s vítězstvím, jsem musela pomyslet na strašidelnou Vysokou tvrz, vybudovanou na vraždách, v jejíchž polorozpadlých, neklidných útrobach jsme stáli. Chvilíčku se mi zdálo, že se hlasy opět vrátily, neboť jsem měla hlavu plnou dunivého, chrastivého hluku. "Řekni mi to, Tellarine," prosila jsem. "Prosím."

Můj milý nespouštěl čepel dýky z otčimova hrdla. "Samozřejmě, že tě miluji, Bredo. Vezmeme se a celý Nabban ti bude ležet u nohou. Už ti nikdy nebude zima, už nikdy nebudeš sama." Naklonil se dopředu a já cítila, jak se mu pod mou rukou napjaly ty krásné, dlouhé svaly na zádech. Zarazil se, když na dlaždici s cvaknutím dopadla skleněná kulička a odkutálela se stranou.

"Co to...?" zeptal se, pak se náhle narovnal a přitiskl si ruku na bok, kam ho bodl dráp. Odpotácela jsem se o kousek dál a v pláči se zhroutila. Za mnou začal Tellarin sípat a za okamžik chroptět. Slyšela jsem, jak dýka zazvonila o zem. Nemohla jsem se dívat, ale na zvuk jeho posledních přerývaných nádechů nikdy nezapomenu.

Ted', když jsem stará, už vím, že v této tajemné tvrzi také zemřu. Až vydechnu naposled, předpokládám, že mě pohřbí na útesech vedle matky a lorda Sulise.

Poté, co ta dlouhá noc pod hradem přešla, začal Volavčí král, jak Jezerní lid nazýval mého otčima, opět připomínat muže, jakým býval. Vládl Vysoké tvrzi ještě mnoho let a i můj reptavý a žárlivý lid jej postupně uznal za svého vládce, přestože královský úřad samotného Sulise nepřežil.

Má vlastní stopa na tomto světě bude ještě menší.

Nikdy jsem se nevdala a můj bratr Aelfric zahynul při pádu z koně, aniž by zanechal potomka. Jezerní lid se sice stále ještě přel o to, kdo by měl nosit oštěp Velkého théna, ale nikdo z mé krve to jistě nebude. Neočekávám ani, že po mé smrti někdo na hradě, který Sulis přestavěl, zůstane – už teď tu zbylo jen pár osob a ti, co zůstávají, tak činí jen z lásky ke mně. Až odejdu, pochybuji, že tu někdo setrvá, byť jen proto, aby pečoval o naše hroby.

Nedokážu říci, proč jsem si za domov zvolila tak ponurý hrad, stejně jako neumím vysvětlit, proč jsem dala přednost otčimově životu před svým krásným, zrádným Tellarinem. Nejspíš proto, že jsem se bála budovat na krvi něco, co mělo mít lepší základy. Protože láska se neřídí počty, láska si vybere a pak vydá všechno.

Vybrala jsem si, z těch či oněch důvodů.

Otčím mě vynesl z hlubin na denní světlo, a poté se už o té hrozné noci zmiňoval jen zřídka. Až do konce dnů byl odtažitý, stále plný stínů, ale čas od času jsem z něj vycítila klid, který v něm dříve nebyl. Nevím, proč se to změnilo. Když ležel na smrtelné posteli a dech mu slábl, seděla jsem po jeho boku každý den několik hodin a vyprávěla mu o všem, co se děje na Vysoké tvrzi, o přestavbách, jež neustále probíhaly, o obyvatelích, o stádech, jako by se každou chvíli měl vrátit ke svému správcovství. Oba jsme však věděli, že tomu tak není.

Poslední chvíle se blížila a v jeho tváři se usadil jakýsi výraz očekávání – nebyl to strach, spíš něco, co se dá jen těžko popsat. Jak zápasil o každý další nádech, náhle se mi vybavilo, co jsem četla v jeho knize a došlo mi, že jsem to tenkrát před lety pochopila špatně.

"... Ukáže mi Cestu Černého Ohně, jinak není Naděje. Buď odpoví ona, nebo Smrt."

Nemyslel tím, že by ji zabil, kdyby mu neposkytla, co chtěl. Měl na mysli, že pokud mu nepomůže najít odpověď, pak bude muset čekat, dokud pro něj nepřijde smrt, aby se dozvěděl pravdu.

A teď se konečně dočká odpovědi na otázku, jež jej tak dlouho soužila.

* * *

Ať už se Sulis dočkal jakékoliv odpovědi, nevrátil se, aby se o ni se mnou podělil. Jsem už stará, hodně stará žena, a brzy se ji dozvím sama. Je to možná zvláštní, ale shledávám, že mě to nijak zvlášť netrápí. Do toho jediného roku s Tellarinem, do měsíců divoké lásky, se vtěsna celý život. Od té doby jsem prožila ještě jeden, dlouhý, pomalý život, jehož malé radosti dostatečně vyvážily chvilky utrpení. Dva životy jsou jistě dost a dost pro každého – komu je zapotřebí nekonečného času nesmrtelných? Jak nakonec prokázal hořící muž, věčnost v bolesti není žádný dar.

Ted', když jsem vyličila svůj příběh, mi i přízraky, které mě občas v noci vylekají, připadají spíš jako staří přátelé, jichž se není třeba bát.

Vybrala jsem si.

Myslím, že jsem spokojená.